

KVĚTY ZLA

CHARLES BAUDELAIRE

Věnování

Posvěcenému básníku,
dokonalému čaroději francouzského písemnictví,
svému velmi drahému a velmi váženému
Mistru a příteli
Théophilu Gautierovi
s pocity
nejhlubší pokory
připisuji
tyto choré květy

C.B.

Předmluva

Blud, hloupost, skrblictví, hřích plný nepravosti,
nám sedá na duších a těla trápí nám,
a my pak skýtáme krm milým výčtkám
jak pobudové vším, jež na své kůži hostí.

Máš hřích je zavilý a lítost bez odvahy,
své kání dáme si vždy dobře zaplatit,
a doufajíce kal svým podlým pláčem smýt,
hned zpět se vracíme na bařinaté dráhy.

To Satan Trismegist svou řečí kouzly jistou
nám na podušce Zla k snům ducha konejší,
a drahocenný kov té naší vůle vši
je měněn v oblak par tím chytrým alchymistou.

To Dábel, drže nás, na drátkách hýbá námi.
V odporných předmětech vidíme vděky, žel,
a denně ujdeme kus cesty do Pekel,
bloudíce bez děsu čpavými temnotami.

Jak bídný zhýralec, jenž hryza žádostivě
zmučený scvrklý prs nevěstky zvadlých vnad,
toužíme tajnou slast narychlo vychutnat,
jak starý pomeranč ji mačkajíce chtivě.

Namačkán, hemže se jak hlistí miliony,
nám hýří ve hlavě dav Běsů o překot,
a vydechneme-li, Smrt, řeka skrytých vod,
nám do plic stéká v tmách se strašlivými stony.

Nevetkalo-li nám svůj vzorek roztomilý
v napjatou kanavu osudů plných běd
až dosud násilí, oheň, dýka či jed,
toť proto jediné, že není v nás dost síly.

Než v oné hromadě zlých opic, štírů, hadů,
pantherů, šakalů, fen, supů nebo mūr,
plíživých, chrochtavých, štěkávkých, řvavých stvůr,
v nečistém zvěřinci neřestí bez příkladu,

je jedna strašlivá, jež trůní nade všemi!
Ač šetří posunky a křiky, na dumách,
přec mileráda by svět obrátila v prach
a jedním zívnutím hned spolkla celou zemi.

Tot Nuda! - V očích pláč, jež roní každou chvíli,
sní o popravištích, v snách kouříc huku svou.
Ty znáš, můj čtenáři, tu stvůru zhýčkanou,
čtenáři pokrytče - můj bližní, bratře milý!

Když moci nejvyšší v svých hůrách nařídí to
a na tom světě béd se Básník objeví,
zděšená rodička, již Bohu jest již líto,
pozvedne k Nebi pěst a rouhají se dí:

"Ach, že jsem nevrhla spíš celé klubko zmijí,
než abych živila tu směšnou ratolest!
Prokleta budiž noc se slastmi, které mím,
za kterých počalo mé břicho již můj trest!"

Protože ze všech žen jsi mne chtěl mít tou ženou,
jež v smutném manželu má odpor probouzet,
a ježto nemohu tu zrůdu pokřivenou
jak lístek milencův do ohně vrhnout zpět,

já obrátím Tvou zášť, jež přiliš těžká je mi,
na nástroj prokletý té strašné zvůle Tvé
a tak ten zákrsek vždy budu tisknout k zemi,
že nikdy nezvedne své puky morové!"

Tak v nářku polyká své zášti slintající,
pro Boží záměry bez porozumění,
a sama v Geheně se stará o hranici,
jež matkám za hříchy je přisouzena v ní.

Provázen Andělem, v jehožto chráněnství je,
ten vyděděnec však se sluncem opíjí
a všechno, co kdy jí, a všechno, co kdy pije,
pokládá za nektar a za ambrosii.

Hovoří s oblakem, se zefyrem si hraje,
na cestě křížové se zpěvem opájí,
a Duch, jenž bloudí s ním, se rmoutí, poznáváje,
že je tak veselý jak ptáče na háji.

Ti, jež by miloval, naň patří s hrůzou v zraku,
či hledí, smělejší před jeho mírností,
vyloudit z něho pláč, a krutí, bez rozpaků
zkoušejí na něm moc své tajné hrubosti.

Jak v chléb, tak ve víno, jímž, ubožák, se sytí,
míchají špinu slin a popel v zlovůli,
všech věcí, jichž se tkne, se pokrytecky štítí
a vyčítají si, že v jeho stínu šli.

A jeho milenka jde křičíc na náměstí:
"Když se mu zdá, že mám ke zbožnění dost krás,
já chci si na způsob těch starých model věsti
a jako ony se dám pozlacovat zas.

A nardy, kadidly, myrhami, klaněními
a vůní mas a vín pak budu mámit se,
zvědava, zda jsem s to v tom srdci, patřícím mi,
nejvyšších božských poct si dobýt smějíc se.

A až se nabažím té bohaprázdné frašky,
položím na něj spár své ručky v závratí,
a moje nehtíky mu budou bez překážky
jak drápy Harpyjí až k srdci vnikati.

Jak ptáče, jež se chví, mrouc plno nepokoje,
mu z hrudi vytrhnu to rudé srdce ven,
a abych ztišila to drahé zvíře svoje,
já, pohrdajíc jím, je jemu hodím v plen!"

A Básník pozdvihne své zbožné paže prose
a spatří vzhlížeje na Nebi trůn se stkvět,
a blesky, sršící mu z ducha skvoucího se,
jej zbaví pohledu na tento vztekly svět:

"Dík Tobě, Bože můj, jenž dáváš utrpení
tak jako božský lék vši špinu léčící,

nejlepší z olejů, nad který jistě není,
ke svatým rozkoším nás připravující,

já vím, žeš Básníkům přiřk' místo, důstojné jich,
v blažených kohortách svých svatých Legií
a že je povoláš na věčnou slavnost jejich,
kvas Trůnů, Mocností a Sil, jenž nemíjí.

Vím, že jen bolest je stav pravé vznesenosti,
do které nemohou se svět a pekla dát,
a pro svou korunu mystické zářivosti
- že musím úctu vždy a všude vzbuzovat.

Té krásné čelence, jež plna jasu plane,
by sotva stačily, byť Tebou vsazeny,
však skvosty Palmyry, pod písky zasypané,
či perly z mořských den a staré kameny

vždyť bude ze světla, jež čerpá svoji záři
ve svatém ohnisku původních paprsků,
a oči smrtelné, byť v plném lesku září,
jsou pouze jejich mdlá zrcadla bez lesklu!"

Albatros

Aby čas na moři za plavby krátilo si,
tu mužstvo posádky si chytá v dlouhých dnech
své němé průvodce na cestách, albatrosy,
spějící za lodí po hořkých propastech.

Ti vládci blankytu, jen postaveni na zem,
hned neohrabaní a plni ostychu,
svá křídla veliká jak vesla spustí rázem
a zplhlá po bocích je vlekou potichu.

Jak nemotorný je ten poutník okřídlený!
On, prve krásný tak, jak směšný, chudák, je!
Ten zobák dráždí mu svou lulkou z možské pěny,
ten po něm, bezmocném, zas chodí kulhaje.

A Básník také je jak tento kníže výší,
jenž létá bouřemi a z šípů má jen smích;
když stojí na zemi, kde posměch v tvář mu číší,
při chůzi vadí mu pár křídel olbřímích.

Vzlétání

Vysoko nad doly, vysoko nad jezery,
nad lesy, nad moři a nad pohořími,
daleko za sluncem, za kraji prázdny,mi,
za samým etherem, kde končí hvězdné sféry,

se vlníš, duchu můj, pln hybné jarosti,
jak plavec, který rád se dává proudem nésti,
hlubokou nesmírnost tam brázdíš v mužném štěstí,
s nevyličitelnou opojnou radostí.

Vzlet' nad ty miasmy, ze kterých zhoubá dýše,
do vyšších prostorů se rozlet' očistit
a jako božský mok pij dlouze jasný svit,
plnící průhledné, jak křišťál čisté výše.

Je šťasten, kdo je s to se z nud a stálých bēd,
svou tíhou tlačících mlhavý život k zemi,
velkými, širými, mocnými perutěmi
k těm světlým krajinám svobodně rozletět!

Ten, jehož myšlenky se zrání v šťastném vzletu
tak jako skrývání vstříc nebi vnesou hned,
kdo krouží nad žitím a je s to rozumět
tichému hovoru němých věcí a květů!

Spojivosti

Příroda, to je chrám s živým sloupovím,
jímž se čas od času změní tichých hlasů nese,
a lidé chodí tu v tom symbolovém lese,
bdělými pohledy se sklánějícím k nim.

Tak jako ozvěny, jež z dalek melodicky
se spojí v hlubokou a temnou jednotu,
objemnou jako ta tma a jako to světlo tu,
též barvy, parfumy a zvuky splynou vždycky.

Jsou vůně čerstvé tak jako líčko dítěte,
s libostí hoboje a se svěžestí trávy,
a jiné, vítězné, mdlé, těžké, prokleté,

s rozpínavostí drog, jež pranic nezastaví,
tak ambra, kadidlo a různé silice,
kterými pění duch a smysly žíříce.

Miluji vzpomínku

Miluji vzpomínku na staré rajske časy,
kdy Foibos zlatíval rád sochy svými jasy.

To muži s ženami, jaří a ztepilí,
se bez vši přetvářky a strachu těšili,
užívající tu ústrojí svého těla,
a nebe milostné jim laskávalo čela.

Kybélé, úrodná na ušlechtilý plod,
neměla za těch dob své syny za nevhod,
a jako vlčice, v svém srdci ke všem vřelá,
snědýma prsama svět štědře napájela.

Nádherný silný muž se právem radoval,
hrd na to množství krás, jímž vládl jako král,
ovoce bez kazu, bez vady, bez zprýštění,
probouzející chuť svou tuhou lesklou dření!

Dnes, chce-li pojmut kdy tu ryzí velikost,
dnes, básník všude tam, kde lid je šatů prost,
kde nahost mužovu či ženinu lze zřítí,
však před tím obrazem, tak strašidelným, cítí,
jak duši najednou mu svírá temný chlad.
Truchlivé zrůdnosti plačící pro svůj šat!
Ó směšné komolý, vy masek hodná těla,
zkroucená, vychrtlá či zase zbřichatělá,
jež bůžek Prospěchu, v svém hněvu osvěcen,
zamotal, robata, do krutých hrubých plen!
A vy pak, ženy, vy, žel, bledé jako síra,
živené zhýralstvím, jež vaši krásu zžírá,
vy, panny, vlekoucí svůj úděl, první hřích,
a všechnu šerednost a hrůznost plodných břich!

My, lidé zkažení, však zato, pravda, máme
teď krásy jinaké, dřív lidstvu málo známé:
tvář, kterou stravuje rak srdce napořád,
což se nám vzdálo, žel, nyvou krásou zvát.
Než tyto objevy těch našich zvrhlých vznětů
nemohou zabránit churavícimu světu
se klanět před mládím, před mládím posvátným,
s upřímným pohledem, zářícím jasem svým,
s čirými očima pramenné průzračnosti,
jež kráčí pyšně vpřed a šíří, bez starosti,
jak azur oblohy, jak skřivan nebo květ,
své vůně, písničky a něhyplný vznět

Majáky

Veliký Rubensi, ty Lethe, sade snění,
panenský polštář, kde nelze milovat,
kde život však se dme a zmítá bez umdlení
jak vítr v povětrí či moře v moři snad,

dá Vinci, zrcadlo hlubokých temných svitů,
kde krouží andělé s tajemným úsměvem
ve stínu ledovců a sosen skalních štítů,
jež uzavírají tu jejich chladnou zem,

Rembrandte, zjevení smutného hospitalu,
kde jenom velký kříž svou černí zdobí sál,
kde v slzách modlitba se vypařuje z kalů
a zimní paprsek se náhle zamíhal,

ó Michelangelo, pustino v spoustách mraků,
kde vidět Herkuly se s Kristy proplétat
a strašné fantomy se zvedat za soumraku
a prsty dlouhými si rubáš vztekla rvát,

chlípnosti faunovy a boxerovy vzteky,
ty, jenž jsi dovedl snést krásu žoldáků,
vznešený Pugete, nažloutlý, mdlý a měkký,
císaři zločinců se smutkem ve zraku,

Watteau, ty mumraji, kde žhnouce poletují
proslulá srdce v hrách tak jako motýli,
lehoučké kulisy, jež lustry osvětlují,
líjice ztřeštěnost v ten tanec opilý,

Goyo, sne plný hrůz, až dosud skrytých světu,
zabitých zárodků, pečených o sabat,
bab s lesklým zrcátkem a nahých panen v květu,
jež budí, v punčoškách, ve vílných běsech hlad,

přízračný Delacroix, krvavé pleso v boru,
kde padlí andělé se rojí v obzorech,
kde dlouze nesou se pod nebem s leskem móru
podivné fanfáry jak tichý Webrův vzdech,

ty kletby, rouhání a žaluplné lkání,
ty křiky, extase, pláče a Te Deum,
tot' echo, vracené sty bludišť bez ustání,
v němž srdce smrtelné má božské opium,

křik, opakovaný sty hlídek na vše strany,
heslo dne, volané sty hlásnic v nočních tmách,
tot' maják, na hradbách sty tvrzí zažihaný,
hlas lovců, zbloudivších ve strašných houštinách

Nemocná Musa

Co, milá Muso má, dnes ráno je ti jen?
V zapadlých očích ti přízraky noci vlají
a já ti na líci, žel, vidím zarmoucen
hned strach, hned šilenost, jež, chladné, nezpívají.

On chrst' ti siný skřet a žlutý sukkub v sen
snad ze své urny děs, jež jejich láska tají?
Či pohroužila tě k dnu bájných Minturen
snad můra perutí, když krutě mávala jí?

Kéž by ti pod srdcem, vždy zdravím dýšícím,
sidlily myšlenky, vítězné duchem svým,
a krev ti proudila, zníc lадně, jako vlny,

hláskami antiky, jež zvučí, rytmu plny,
jimž vládne Foibos sám, ten otec písňů vši,
a spolu velký Pan, ten pán a vládce žní!

Prodejná Musa

Ó Muso duše mé, jež sidlíš v palácích,
až v modrých večerech, kdy řadí metelice,
vyžene Borey zlý Leden na ulice,
zda budeš mít čím hrát pár modrých nohou svých?

Zda v nočních paprscích, jež vpouští okenice,
si vzkříšíš ramena, jak mramor plná rýh?
Zda vzlétneš k blankytům a sklidiš zlato s nich,
až spatříš s palácem svůj měsíc vyprázdnit se?

Ach, musíš s večerem, jen kvůli krajici,
tak jako ministrant brát kadidelnici

a zpívat Te deum, na které nedáš tuze,
jak hladná kejklířka se chlubit kouzlem pout
a smíchem plným slz, jež nelze postřehnout,
bys probouzela řev a jásoť v sprosté luze.

Nehodný mnich

Zdi starých klášterů se skvěly, nikdy holé,
pyšnými obrazy se svatou Pravostí,
a vřelost výrazu, jenž patřil k jejich škole,
mírnila chlad těch míst, vždy plných přísnosti.

To setbou Kristovou se zelenala pole
a mnohý slavný mnich, jež svět dnes málo ctí,
za svoji pracovnu si hřbitov často vole,
pak oslavoval Smrt, pln prosté zbožnosti.

- Je moje duše hrob bez nejmenšího jasu,
jímž sám, mnich nehodný, tmou bloudím od všech časů,
nic nezkrasluje zdi těch temnot klášterních.

Zda z toho divadla své bídě neskonale
vytvořím, líný mnich, jenž jenom hloubá stále,
kdy lásku očí svých a dílo rukou svých?

Nepřítel

Mé mládí nebylo než dobou nepohody
a jasné slunce mi jen zřídka zaplálo;
déšť s bouří natropil v mém sadě tolik škody,
že plodů růžových mi zbývá pamálo.

A teď se přiblížil již podzim vidin ke mně,
a já snad lopatu a hrábě abych zdvih
a znovu shrabal prst' té zatopené země,
po vodě plné děr, jak hroby hlubokých.

Najde však nový květ, o kterém se mi snívá,
v té půdě smývané, tak jako výspa bývá,
tajemnou potravu, sloužící květinám?

Čas život polyká - ó běda, třikrát běda! -
a podlý Nepřítel, jak srdce hlodá nám,
se silný po krvi, co pozbýváme, zvedá.

Osud

Ta tíže by se dala nést
jen, Sisyfe, s tvou statečností.
Ač chuti k dílu v nás je dosti
- *ars longa, vita brevis est!*

Vzdáleno hrobek slavných rovů,
jde, buben v roušce, srdce mé,
a bubnujíc si smutečně,
jde pustou cestou ke hřbitovu.

- Víc drahocenných klenotů
spí, zahaleno v temnotu,
vzdáleno sond a motyk, v stráni,

víc květů svými parfumy,
jak tajemství tak sladkými,
zbůhdarma hýří v pusté pláni.

Minulý život

Já dlouho v porticích jsem míval sídlo svoje,
pomořská slunce je barvila plameny
a sloupy, vysoké a pyšné, zatměny,
je večer měnily vždy v čedičové sloje.

A vlny, valící lesk nebes přes pěny,
mísily mysticky bohaté zvuky svoje

s barvami západů, a nyvé oči moje
pak odrážely je, hrou světél plněny.

Tam žil jsem v rozkoších a v klidném šťastném štěstí
uprostřed azuru, vln, záře věčných tich
a nahých otroků, svým pižmem páchnoucích,

ovívajících mě palmovou ratolestí
a pečujících jen, jak ještě prohloubit
bolestné tajemství, nutící mě dál nýt.

Cikáni na cestách

Věštecký snědý lid s plameny v zřítelnicích
se včera vydal dál, na zádech s robaty,
jimž skýtá, kdykoliv jen k němu vztáhnou rty,
vždy pohotový zdroj svých řader klesajících.

Mužové mlčky jsou, ve výstrojích se skvících,
kol kár, kde rodiny se choulí pod šaty,
a oči těžké sny, do dálek upjaty,
pak želí přeludů před nimi prchajících.

Když je z bran doupěte zří cvrček kol se brát,
cvrkaje zesílí svou píseň nastokrát,
a dobrá Kybélé hned množí svoje věno,

dávajíc skále téc a poušti bujně kvést
před těmi poutníky, pro které všechny jest
království příští tmy dokořán otevřeno.

Člověk a Moře

Svobodný člověče, je moře láskou tvou!
Máš v moři zrcadlo, jež za tvou lásku stojí;
ve věčném běhu vln přec vidíš duši svoji,
a duch tvůj není pak mihn' hořkou hlubinou.

Rád zahloubáváš se v tvář svého zpodobnění,
oči, rukama ji bereš v objetí,
a srdce nejednou bez tepu ztichne ti,
když ozve se ten pláč, ježž ztláčit možno není.

Jste oba záhadní a oba mlčíte:
on nikdo, člověče, tvých hlubin neprohlédl
a clonu s tajů tvých, ó moře, nepozvedl,
jak svoje tajemství žárlivě střežíte!

A přec již od věků se potíráte v klání,
v němž není výčitky a ani milosti,
jak máte řež a smrt již oba v libosti,
ó věční sokové, ó bratři rozvadění!

Don Juan v Podsvětí

Když stanul Don Juan u podzemního toku
a když byl Charonu dal obol zemřelých,
jakýsi žebravec, žár Antisthenův v oku,
hned vesla mstitelskou a mocnou rukou zdvih.

Pod černou oblohou se mihotaly ženy,
své prsy visící na odív stavíce,
a jako tupý skot, za obět' nabízený,
v svém dlouhém průvodu šly za ním mečíce.

Sganarelle o svou mzdu jej upomínal v smíchu,
Don Luis značil pak třaslavým prstem svým
všem mrtvým, bloudícím po březích řeky vtichu,
stín syna bez úcty ke skráním šedivým.

Elvira, chvějíc se v svém smutku vedle něho,
zrádného manžela, milence, zlého k ní,
jako by mámila poslední úsměv jeho,
zářící sladkostí prvního vyznání.

Na zádi tyčil se a brázdil vody vírem
kamenný velikán v železném brnění.
Netečný hrdina, skloněný nad rapírem,
však patřil na brázdou, nic než kromě ní.

Ztrestání Pýchy

V těch dobách báječných, před dalekými lety,
kdy Theologie se skvěla svými květy,
prý jeden z doktorů, a větší druhů svých
- když byl dřív pronikl do srdcí lhostejných
a v jejich hlubinách hnul zmatenými tmami,
když cestou k nebesům byl prošel pěšinami,
jež byly neznámy i jemu dosavad
a jimiž chodíval jen průvod duchů snad -
jak člověk, stížený závratí z hrozné výše,
se rozkřik jeden den, řka v satanášské pýše:
"Ježíši, Ježíšku, já hodně jsem Tě zdvih!
Než kdybych, slabého, Tě napad v hůrách Tvých,
Tvá hanba zajisté by zakryla Tvou slávu,
a Ty bys nebyl nic než zmetek směšný davu!"

V té chvíli se mu však hned rozum zakalil,
třpyt slunce na nebi se florem zahalil
a chaos zakroužil tou hlavou plnou jasu,
tím chrámem, plným krás a řádu do těch časů,
pod jehož klenbou byl jen lesk vždy domovem.
Strašlivé ticho s tmou se rozhostily v něm
jak v sklepe, k němuž se klíč ztratil nenadále.
A on pak jako zvěř po městě bloudil stále,
a když, nic nevidá, se napříč poli bral
a léto od zimy již nerozpoznával,
byl, na nic, jako věc, jež patří mezi smetí,
pln špíny, šeredný, jen pro smích houfu dětí.

Krása

Jak zkamenělý sen jsem krásná, smrtelníci!
Můj prs, jímž každý z vás se zranil naposled,
je přán jen básníkům, jímž vnuká s láskou vznět,
jak hmota mlčící a nic se neměnicí.

Jak nechápaná sfinx já trůním v oblacích,
k bělosti labutí mám srdce sněhobílé;
co ruší linie, mi není nikdy milé,
a nevím, co je pláč, a nevím, co je smích.

Před mými postoji, jež nenápadně měním,
k nimž jak bych zhlédla se ve slavných pomnicích,
básníci stráví dny úporným přemýšlením.

Mámt' k okouzlování těch tichých milců svých
nejčistší zrcadla, jež zveličují krásu
své oči široké, své oči věčných jasů!

Ideál

Nebude to vděk krás libivých krasaviček,
zplanělé ovoce mrzkého století,
prst pro kastanětu a nožka pro střevíček,
jenž srdci, jako mé, by moh kdy hovětí.

Ať má si Gavarni, ten básník chloros v květu,
cvrlikající houf svých špitálních krás dál,
já stále nevidím v těch bledých růžích květu,
jenž by mi připomněl můj rudý ideál.

Co chce to srdce zde, jak propast plné stínů,
jste, Lady Macbeth, vy, tak velká ve zločinu,
či ty, sne Aischylův, jenž rozvils v orkánu;

ty, Noci, dcero mūr snů Michelangelových,

točící pokojně, v polohách zraku nových,
své vnady hnětené pro ústa Titánů!

Obryně

V těch dnech, kdy Příroda, v svých vznětech věčně svěží,
počala každý den ke stvůrné rodině,
já v slasti kocoura, jenž před královnou leží,
bych rád žil, natažen u mladé obryně.

Rád patřil bych, jak duch a tělo rozkvétá jí
a za strašlivých her jí roste každým dnem,
a podle vlhkých mlh, jež v očích ženám vlají,
bych tušil, hřeje-li snad vášeň pod srdcem.

Po chuti běhal bych po horstvech jejích svalů,
svah jejích kolenou bych zlézal jako skálu,
a v létě, když by ji žár slunce zkolébal

a napříč nivami ji svalil s nyvou lící
ve stínu řader bych ji pohodlně spal
jak tichá samota, pod kopci dřímající.

Maska

Alegorická socha v renaissančním slohu

Sochaři Ernestu Christophovi

Hleď vděky florentské, jichž je tu výběr pestrý!
V tom těle, plném šlach a plném vlnění,
je Jemnost se Silou, ty věrné božské sestry.
Ta žena, opravdu div všeho stvoření,
tak božsky robustní a v bocích štíhlá mile,
by mohla lehávat na lůžkáchv šarlatu
a krátit papežům a králům dlouhá chvíle.

- Hleď též ten paúsměv kol rozkošnických rtů,
v němž zpupnost provádí to zanícení svoje,
ten dlouhý pohled mdlý, v němž jest jen smích a klam,
ten drobný obličej, pod rámcem ze závoje,
jenž každým rysem svým, pln chlouby, říkám nám:
"Jsem zvána Rozkoší a Láskou věnčovaná!"
Hleď, jakou dráždivost to skýtá spanilost
té bytosti, již je ta majestátnost přána!
Pojď blíž a obejmi ten jedinečný skvost!

Urážko umění! Neblahé překvapení!
Ta žena božských vnad, slast příslibující,
má, zrůda nestvůrná, dvě hlavy na temeni!

Ba ne! Ten obličej se šklebem na líci,
toť maska, ozdoba svým vzhledem klamající,
hleď na tu hlavu zde, jež trpí, horoucí,
na hlavu skutečnou, na hlavu s pravou lící,
jež stranou s odporem se točí od lhoucí.
- Nesmírný proud tvých slz, ty bědná krásu krásy,
mi vplývá do srdce, jež mučí starosti,
tvá lež mě opájí, má duše žizeň hasí
ve vlnách, zvedaných v tvých očích Žalostí!

- Proč to však nařiká, proč lká tak, kráska skvělá,
jež lidskou rasu by k svým nohám srazila?
Co tajně hlodá jí bok siláckého těla?

- Lká tak, že byla tu a je tu, zběsilá!
Co zvlášť však trápí ji v tom jejím velkém žale,
co ji tak roztrásá, je trpké vědomí,
že musí, bohužel, žít v tom světě dále,
dnes, zítra, pozítří a vždycky - jako my!

Hymna na Krásu

Jsi, Krásu, z propasti či z bezedného nebe?
Tvůj pohled s ďábelským i božským zářením

rozlévá v zmatku zlo a dobro kolem sebe,
a proto k vínu tě snad přirovnat smím,

Máš v očích svítání i západ s jejich mírem
a šířích parfumy jak v tmách noc bouřlivá.
Tvá ústa s polibky jsou číše s elixírem,
po kterém sílí hoch a muž sil pozbývá.

Vystoupas z podzemí či z hvězd jsi sestoupila?
Za tvými sukněmi jak pes jde Osud jat,
rozséváš pohromy a radost, rozmařilá,
a neodpovědná, vše řídíš napořád.

Zlá šlapeš po mrtvých a tropíš si z nich šprýmy,
z tvých skvostů nezdá se Děs nejmiň rozkošným
a Vražda, jedna z tret, jež jsou ti nejdražšími,
tancuje milostně nad zpupným břichem tvým.

Osleplá jepice za tebou letí, svíce,
a planouc v ohni dí: "Buď světlo, chvála ti!"
Milenec supící nad tělem krasavice,
toť mroucí, hladící svůj hrob, v své závratí.

Co na tom, vzešla-lis již v pekle nebo v ráji,
ty stvůro, hrozná tak bez vlastní viny snad,
když mi tvá noha, zrak a úsměv otvírají
vstup k nekonečnosti, již, temnou, mám já rád!

Anděl či Siréna, z Boha či ze Satana,
jen když mi, vílo má se zrakem mámivým,
ty rytme, vůně, dne, má kněžno milovaná,
činiš svět méně zlým a čas miň strašlivým!

Klenoty

Má drahá, chtějíc mi v mých chutích vyhovět,
jen v zvučných klenotech si lehla, nahá, líně,
a tato skvělá zbroj jí dala pyšný vzhled,
jejž za svých šťastných dnů má maurská otrokyně.

Když se ten kamenný a zlatý třpytný svět
svůj cinkot posměšný jme vrhat v tanci zticha,
jsem nad tím zvučením u vytržení hned,
a já mám k smrti rád, v čem zvuk se v světlo míchá.

I dávala se tak mnou ležíc milovat
a shůry divanu se usmívala stále
k mé lásce hluboké, jak jest jen moře snad,
jež se k ní vzpínala tak jako ke své skále.

Své oči hroužíc v mé jak tygr krocený,
střídala polohy s mdlou tváří každou chvíli,
a cudnost s chlipností ty její proměny
vždy novým půvabem a kouzlem obdařily.

A ruce s nohama a stehna s kyčlemi,
jak olej nahládlé, jak labuť plné ladu,
před zrakem vidoucím jen míhaly se mi,
a ňadra se břichem, ta žeň mých vinohradů,

se nesly, lživější než roj zlých andělů,
chtějíce zjitřit klid, v němž moje duše dlela, a
zhurta strhnout ji s těch tesů úbělu,
kde sobě usedla, tichá a osamělá.

Tu jako bych byl zřel se novou kresbou pnout
holobrádkovu hrud' z Antiopíných boků,
tak její štíhlý pás dal pánvi vyniknout.
Ličidlo na hnědi té kůže sládlu oku.

A když se smířila pak lampa se skolem
a pokoj v temnotách jen krb již ozařoval,
kdykoli vyšlehl a žhavě vzdychl v něm,
vždy tu plet' ambrovou svou krví zaplavoval.

Exotický parfum

Když večer v podletí, k snům oči přihmouřeny,
chtiv dýchám zvláštní pach na žhavém prsu tvém,
vidávám před sebou se vinout šťastnou zem,
mámenou nebesy se sluncem beze změny:

mdlý ostrov, uprostřed vod v svou lenost pohroužený,
rodící stromoví se sladkým ovocem,
a muže siláky, ač štíhlé v těle svém,
a přímé, bezelstné, div vzbuzující ženy.

Kouzelným končinám tvou vůní veden vstříc,
zřím přístav se stěžní a ráhny plachetnic,
znavených dosavad mořskými potulkami.

A parfum, linoucí se ze hřebenčků,
který je v povětrí a chřípí nadouvá mě,
v mé duši mísí se se zpěvem plavčků.

Vlas

Ó rouno, bujně se až k šíji kadeřící!
Ó lesklé prstence! Mdlá vůně! Závratí!
Chci vzkřísit v alkovně, tmou noci černající,
dnes večer vzpomínky v té temné hřívě spící
a jako šátkem ji v ní budu mávati.

Afrika s Asií, žár jejich nylvých pouští,
vzdálený, daleký, již skoro mrtvý svět,
žije v tvých hlubinách, ty lese vonných houští!
Tak jako jiný duch po hudbě v dál se pouští,
můj po tvém parfumu se dává, láska, vpřed!

Pojedu tam, kde strom i člověk, mízou kvase,
pozvolna zemdlévá horkostí podnebí.
Buď vlnou, strhni mě a nes mě, pevný vlase!
Ukryváš třpytný sen, ty moře temnojasé,
o plachtách, veslařích a vlnkách na nebi:

hle, přístav šumící, kde se má duše spájí
opojným hlaholem, barvou a parfumem,
kde lodi po móru a zlatě sklouzávají,
vztahují paže z vod a dlouze objímají
svět čisté oblohy s tím věčným plamenem.

Pohroužím opile svou hlavu chtivou snění
v ten černý oceán, v kterém se jiný skryl,
a můj duch subtilní v objetí kymácení
se s vámi shledá zas - ó plodná zahálení!
- nesmírná hýčkaní voňavých prázdných chvil!

Ó vlase modravý, ty stane spjatý tmami,
já v tobě nacházím modř nebe širého,
na březích porostlých tvým pýřím s kučerami
mě v divném spojení a pomíšení mámí
pach pižma, oleje a dehtu čirého.

Má ruka bude sít v tvou těžkou temnou kšticí
perly a safíry po celý dlouhý věk,
abys vždy slyšela mou touhu zkoušející.
Jsi oasa, kde sním se zadumanou lící,
jsi tykev, ze které ssám víno vzpomínek?

Ó, já tě zbožňuji

Ó, já tě zbožňuji jak noční nebe v dáli,
ty velké mlčení, ty vázo temná žaly,
tím víc tě miluji, čím víc mi unikáš,
ozdobu nocí mých, čím krutější se zdáš,
když kupíš za sebou ty míle bez milosti,
dělicí ruce mé a modré nesmírnosti.

Já v stálých výpadech se plazím za tebou,
tak jako k mrtvole se plazí červi tmou,
a vzývám i ten chlad, ty stvůrná urkutnice,
pro který líbíš se mi, ještě více.

Ty, ženo nečistá

Ty, ženo nečistá, bys spala s všemi všudy!
Tvá duše bez citu se zatvrzuje z nudy.
Aby tvůj krutý zub v té zvláštní hře byl jist,
on denně někomu to srdce musí hrýzt.
Tvé oči, zářící jak krámy v chvíli šera
či pyramidy svíc v dnech slávy za večera,
se chlubí nestoudně jen cizím zářením,
nepoznávající řád krásy vlastní jim.

Ty stroji bezduchý, ježž žene krutost kletá,
záračný nástroj, pijáku krve světa!
Ach, což se nestydiš, což nespatriš snad
v těch všechných zrcadlech svá kouzla uvadat?
A velkost toho zla, v němž - myslíš - znáš se zcela,
tě nikdy v úzkosti zpět couvnout nepřiměla,
když mocná Příroda, v svých plánech veliká,
chtíc hnísti genia, se k tobě utíká,
ty kněžno neřesti, ty tvore bez jména?

Ó hanbo vznešená, ó slávo pokálená!

Sed non satiata

Ty božstvo podivné, tak temné jako tma,
páchnoucí tabákem a pižmem pomíchaně,
ty dílo obíů, těch Faustů na savaně,
zplozenko půlnoci s vranýma bokama,

já radš než opium a hašíš modlo má,
mám elixír tvých úst a nedal bych ho za ně;
když táhnou za tebou mé touhy v karavaně,
tvůj zrak je cisterna, kde pijí hoře má.

Černýma očima, okýnky nitra svého,
dšti na mne menší žár, ztlum, běse, sílu jeho,
nejsem Styx, abych tě moh pojmout devětkrát,

nemohu, Megéro, se stálým ohněm v klínu,
abych tě udolal a ukojil tvůj hlad,
v tvém lůžku pekelném se změnit v Proserpinu.

V těch šatech vlnivých

V těch šatech vlnivých se třpytem perleti,
i když jen klidně jde, přec budí ve mě zdání,
jako by tančila, podobna háděti,
jež svatý kejklíř má svou holí ke kývání.

Jak písek Sahary a její modrá báh,
jež k lidským útrapám jsou oba bez lítosti,
jak dlouhé sítě vln, jež čeří mořskou pláň,
tak líně vine se se strašnou netečností.

Z kouzelných nerostů má lesklé zornice,
a v této podstatě s tak podivnými znaky,
v níž jest jak stará sfinx, tak čistý anděl taky,

v níž jest jen zářením, zlatem a kovem vše,
plá hvězdou zbytečnou, pro život bez vší ceny,
studený majestát neplodné krásné ženy.

Tancující had

Rád vídám na tvém krásném těle,

drahá svůdnice,
jak hvězdu v modři potměšlé
kůži třpytit se!

Tvůj bujný vlas, jenž ostře čpí ti,
zvláštních vůní pln,
je vonné moře plné bití
modrohnědých vln.

Jak plachetnice, kterou zrána
vzbouzí vanutí,
se moje duše, dálkou zvána,
strojí k vyplutí.

Tvé oči, jež se nerozzáří
dobrem ani zlem,
jsou chladné šperky, v nichž se sváří
zlato s železem.

Když jdeš v svém taktu, krásko nývá,
mohlo by se zdát,
že se to kolem hole kývá
tancující had.

Tvá lenivostí těžká hlava
s tváří dítěte
se nenuceně pohoupává
hlavou slůněte.

A tělo se ti chýlí, dlouží
jako štíhlá loď,
jež s boku na bok rahna hrouží
do vzbouřených vod.

Když jako moře, vzduté v máji
táním ledovců,
ti sliny v ústech stoupávají
k samým krajům rtů,

já v duchu české víno piji,
trpké, vítězné,
tekuté báně, které siji
hvězdy v srdce mé!

Mršina

Co jsme to viděli to letní jitra boží.
vy moje Lásko jediná?
V zatáčce pěšiny na kamenitém loži
ležela bídná mršina,

a nohu zvedajíc jak prostopášná žena
a plna žáru potíc jed,
strkala nestoudně, nedbale rozvalena,
své pařící se břicho vpřed.

S hůr slunce pražilo, tak jako by ji chtělo
v tu chvíli celou upéct hned
a vrátit Přírodě, co spojovala v tělo,
ve stonásobném množství zpět.

A nebe shlíželo k té pyšné kostře těla
jak ke kvetoucí květině.
Puch byl tak strašlivý, že jste div neomdlela
na sporé trávě v pěšině.

Ze břicha v rozkladu, nad kterým zněl šum hmyzu,
se táhly larvy v tisících,
a oblévající ty živé cáry slizu,
tekly jak hustý kal kol nich.

To vše se zvedlo hned, hned kleslo jak vlna,
či šumíc trysklo do výše,
jako by mršina, divného dechu plna,

tu žila dále množíc se.

A tento svět pak zněl, pln hudby neurčité,
jak šelest větrů nebo vod,
či zrní rytmičky přehazované v sítě
a natřásané o překot.

Tvar mizel, spíše sen, nic nežli skica matná,
dlouhými časy otřelá
kterou teď umělec, jestli se chopí plátna,
jen po paměti dodělá.

Za skálou čekala toulavá strašná fena,
a vzteklým zrakem měříc nás,
číhala na chvíli, kdy by se, nerušena,
zas mohla pustit v hodokvas.

- A přece budete jak to tak strašné hnití,
sám mor té spouště zteřelé,
vy hvězda očí mých, vy slunce mého bytí,
má vášni, vy můj anděle!

Ba, tak se budete, žel, jednou jevit světu
i vy, má kněžno něžných vnaď,
až, s Bobem smířena, pod rovem tučných květů
se budete v prach rozpadat.

To, kráska, rcete však těm červům, kteří, hluší,
vás budou líbat kusadly,
že tvar a podstatu svých lásek chovám v duši,
i když se bédně rozpadly.

De profundis clamavi

Má Lásko jediná, tvůj cit si vyprošuji
z dna temné propasti, kam srdce spadlo mi.
Toť vesmír pochmurný, kde obzory se tmí
a kde jen rouhání a hrůza nocí plují.

Půl roku plane s hůr mdle slunce nehřejíc,
a pak se s ním jen tma půl roku snáší dolů;
toť země pustější než krajina kol pólu,
kde není žádná zvěť, les, zeleň, potok, nic...

Na světě není nic, co hrůzou předčilo by
to slunce ledové a plné kruté zloby
a tu tmu nesmírnou jak Chaos s temnem svým;

já osud závidím i tvorům nejnižším,
ti v spánek bezduchý, snů zbyti, pohrouží se,
jak času přádeno tak zvolna odvíjí se.

Upír

Ty, která jako zabiják
v mé bédné srdce vnikla jsi mi,
ty, která - mocí silná tak
jak horda běsů s čáry svými -

se v pokořeném duchu mém
teď roztahuješ se svou vládou,
ty, bídnic, s níž spoután jsem
jak odsouzenec se svou kládou,

jak se hrou umíněný hráč,
jak tupý pijan se sklenicí,
jak s červy mrcha v šachtě tlící,
buď zatracena, mrtva radši!

Já meči říkal, aby, hbitý,
mi pomoh' volnost získat zpět,
a v zbabělosti, zapřev city,
jsem o to prosil i ten jed.

Žel, meč a jed se zamračily
a s pohrdáním řekly jen:
"Ty nejsi hoden, pobloudilý,
být z toho jařma vymaněn.

I kdyby tě snad naše síly
upíra tvého zbavily,
tvé polibky by za chvíli
tu jeho mrchu oživily!"

Lethe

Pojď na mé srdce, hluchá duše moje,
můj drahý tygře, stvůro studící,
chci dlouho v houšť tvé hřívky bující
již vhroutit prsty plné nepokoje

a hlavu, bolící mě přespříliš,
ti v suknicích tvých vůni schovat
a jako zvadlý květ v nich vydechovat
natuchlý pach své lásky mrtvé již.

Chci spát, chci spát, spíš spáti nežli žít,
a v klamném spánku jak smrt pochybném
bez výčitek své polibky mdlým rtem
po krásném těle z mědi rozprostít ti.

Pro pohlčení sytých vzlyků mých
nad propast tvého lůžka nic mi není,
jeť na tvých ústech mocné zapomnění,
a Lethe proudí ve tvých polibcích.

Svou sudbu, svou to rozkoš od nynějška,
chci mlčky jako vyvolenec nést.
Mučedník, jenž vzal, nevinen, svůj trest
a nití vznětem další muka těžká,

já budu ssát, chtě zástí utopit,
nepenthes dobrý s dobrým bolehlavem
z ostrého hrotu na tvém řádu tmavém,
pod kterým nebyl nikdy vězněm cit.

Spě s hroznou židovkou

Spě s hroznou židovkou za noci bleďojasé
tak jako mrtvola po boku mrtvoly,
já u ní, nevěstky, jež chodí s kýmkoli,
jsem dumal o krásce, již chtějí můj vyhýbá se.

A viděl jsem ji stát v té její pyšné krásce,
zře její mocný zrak, sty vděky hýřící,
a vlasy, tvořící jí vonnou přilbici,
jež při vzpomínce již mě zorněcují zase.

Vždyť vroucně líbal bych tvé tělo vznešené,
od svěžích nohou výš až k černovlasé hřívě
bych poklad laskání ti rozvinoval snivě,

jen kdybys byla s to, ty krásko z kamene,
kdy pláčem vřelých slz na chvíli zacloniti
ty lesklé zornice, tak chladně zářící ti.

Pohrobní výčitka

Až, černá krásko, má, až budeš spát své roky
pod kryptou z mramoru v své věčné věznici,
až za svůj budoár a za svou světnici
mít budeš vlhký sklep a jámu s puchem stoky,

až balvan drtící tvou plachou hrud' a boky,
teď v svůdném schoulení si mile hovící,
ti v srdci zastaví tep touhou bouřící,
svou tíhou poutaje tvé dobrodružné kroky,

hrob, věrný důvěrník mých nekonečných snů
- neb chápat básníka je hrobu povždy přáno -
v těch nocích bez spánku ti řekne v stálou tmou:

"Nač platno je to vám, má hloupá kurtizáno,
že nepoznala jste, proč vlastně mrtvý šká?"
- A červ ti zhrýže tvář tak jako výčítka.

Kočka

Pojď, krásná kočko, na mé srdce nýt,
své drápy v tlapu vtáhni znovu
a nech mě poznovu se pohroužit
v své oči z achátu a kovu.

Když tě mé prsty zdlouha laskají
po šíji nebo pružném hřbetě
a když se opájejí potají,
po mlunném těle hladíce tě,

zřím v duchu drahou s jejím pohledem.
Ten pohled s chladem zraku tvého
mě, milé zvíře, bodá oštěpem.

A kolem těla měděného,
od sametových nohou po šíji,
morový parfum krouží jí.

Duellum

Dva statní soupeři se bili v lité bitce,
třísnice zbraní vzduch, až planul, zkrvaven.
- Ty hry, to řinčení, toť, drahá krasavice,
lomozy mladosti, vydané lásce v plen.

Jsou kordy zlomeny jak naše mládí nyní.
On nabroušený dráp a zub co nevidět
však pomstí krutý meč a dýku proradkyni.
- Ó vzteku srdcí mdlých, po lásce samý vřed!

Hle, v křížku svezli se ti hrdinové naši
v strž navštěvovanou dravými pardály,
a z jejich těl tam květ na trní povyraší.

- Tot' peklo, tato strž, kde naši známi dlí!
Ach, svalme se jen v ni, má amazonko divá,
ať naše tajná zášť se věčně rozhořívá!

Balkon

Ó matko vzpomínek, ty moje paní paní,
ty moje starosti, má slasti veškerá,
vzpomínej na krásu našeho milování,
na kouzlo ohniště ve chvílce večera,
ó matko vzpomínek, ty moje paní paní!

Za tichých večerů se září krbu v tmě
a na mém balkoně pod růžovými mlhami
tvé srdce hrálo mě a tvůj prs sládl mně.
My sobě říkali, co bude žít vždy s námi,
za tichých večerů se září krbu v tmě.

Za horkých večerů jsou slunce čarokrásná
a prostor hluboký a srdce mámivé.
Když jsem se nakláněl nad tebou, kněžno jasná,
jako bych dýchal to sám parfum krve tvé.
Za horkých večerů jsou slunce čarokrásná.

Noc houstla pozvolna tak jako tmavá zeď;
mé oči hledaly ve tmě tvé zřítelnice,
a já jsem pil tvůj dech, ten hořkosladký jed.
Tvé nohy klímaly v mých družných rukou sníce,
noc houstla pozvolna tak jako tmavá zeď.

Já vím, jak štěstí chvil sny vyvolávat lze si,
vidím svou minulost v tvém klíně laskavém.
Proč moc tvých nvyých krás bych hledal jinde kdesi
než v drahém těle tvém a v sladkém srdci tvém?
Já vím, jak štěstí chvil sny vyvolávat lze si.

Ty sliby, polibky a vůně vlasů tvých
vystoupí z propasti, střežící tmou, co tají,
tak jako, omyta v svých mořích hlubokých,
omládla slunce zpět na nebe stoupávajíc?
- Ó sliby, polibky, ó vůně vlasů tvých!

Posedlý

Hle, slunce se skrylo pod rouškou mraku kdes.
Ó Luno všech mých dnů, jako ono skryj se v stínu,
po chuti spi či kuř, mlč, nemá na hodinu,
a v žalosti propadlá, svou smutnou hlavu věš!

Tak mám tě vždycky rád! Než chceš-li přesto dnes
jak hvězda zatměná, jež vzhází z polostínu,
plát tam, kde Zběsilost se pyšní dštic svou slinu,
pak, dyko rozkošná, již ze své pochvy lez!

Zažehni světlem lamp svou hroznou zřítelnici!
Zažehni žádosti surovým hrubcům v líci!
Mne blaží všechno tvé, tvůj žal i vzteklost tvá;

bud' tmou, bud' jitřenkou, čím chceš, ty kruté dítě;
v mém těle není nic, co k tobě nevolá:
"Ó Belzebube můj, já nad vše zbožňuji tě!"

Fantom

I. Tmy

U těch sklepech nevyzpytatelných smutků,
kam jsem byl Osudem již vyhoštěn,
kam nepronikne nikdy světlý den,
kde, s Nocí, hostitelkou chmurnou vskutku,

jsem jako malíř, jež Bůh trestá tím,
že po tmách malovat mu dává v smíchu,
kde, kuchař strašných chutí, sedím v tichu
a svoje srdce vařím si a jím,

chvílemi protahuje se a září
jakýsi přízrak plný skvělosti.
Z orientální dumy v její tváři,

když dosahuje celé velikosti,
já poznávám svou krásnou návštěvnici:
tot' Ona, zářivá, ač temných Lící.

II. Vůně

Čtenáři, dýchals kdy, pln chtivosti,
kadidlo, které naplňuje chrámy,
či pižmo váčku, parfum dobře známý
svou nepovornou zarputilostí?

Ó toho kouzla, které nás zas mámí
svou minulostí za přítomnosti!
Tak milenci s těl drahých bytostí
sbírají květy mezi vzpomínkami.

Z bohatých vlasů jejích pryžových,
kadidelnice, váčku vůně syté,
stoupaly pachy, divoké a lité,

a z šatů, hedvábných či plyšových,
nasáklých jejím čistým mládím zcela,

syrová vůně srsti vycházela.

III. Rám

Tak jako dodá rámeček nejčastěji
i malbě ruky pyšné na věhlas
cos ze svých vlastních zvláštností a krás,
od skutečnosti osamostatňuje ji,

tak přizpůsobily se kráse její,
zde všechny klenoty i svršky zas,
nic nezastiňující její jas,
napohled za rám jenom sloužící jí.

A nejednou se věru mohlo zdát,
že věří, že ji vše chce milovat;
v polibcích lůžka nahé tělo topíc,

hned loudavá, hned prudká v posuncích,
jevila rozechvěna v každém z nich
dětinou roztomilost hravých opic.

IV. Portrét

Choroba a Smrt v prach a popel mění
veškerý plamen, který pro nás plál.
Z těch velkých očí plných zanícení,
z těch úst, kam jsem své srdce hroužival,

z těch polibků jak balzám sama síla,
z těch vznětů prudších nežli denní žár,
co zbývá tu? Toť hrozné, duše milá!
Nic nežli bledý náčrtek tří čar,

jenž jako já též o samotě zmirá
a ježž Čas, stařec bez poshovění,
svým drsným křídlem denně krutě stírá...

Ó vrahu Života a Umění,
ji, zdroj mé rozkoše a zdroj mé slávy,
ji však mi nikdy nevymažeš z hlavy

Ty verše dávám ti

Ty verše dávám ti, věz, aby jeden den,
když by má pověst snad po časech přistávala,
loď, které vichřice na bludné pouti přála,
a mozky přiměla se vhroutit večer v sen,

tvá dávná vzpomínka, báj nepravdivá zmála,
znavila čtenáře jak tlukot na buben
a s každým rýmem mým, jak by jen zazněl, čten,
mystickým řetězem spoutána zůstávala.

Ty kletá bytosti, již kromě mne, jak se zdá,
od pekel do nebes nic neodpovídá.
- Ó ty, jež jako stín se stopou pomíjívou

svým okem sršícím a nohou tančící
přebíháš hlupáky, jimž zdáš se bolestivou,
ty socho tmooká, ty vílo zločící!

Semper eadem

V čem tkví ten smutek váš," řekla jste znenadání,
"který se prudce dme jak moře ke skalám?"
- Když naše srdce tu již mělo vinobraní,
je tento život zlo, jak známo snad je vám.

Tot' bolest prostinká, bez záhad, velmi jasná,
jak vaše veselost, přející všem svůj jas.
Nuž, nepřátrejte dál vy všetečnice krásná,

a byt' mám rád váš hlas, již mlčte, prosím vás!

Dost vy vším nadšená! Vy s dětinskýma rtoma!
Daleko silněji než Život, nevědomá,
svým jemným poutem Smrt přechoť drží nás.

Ó, nechte, nechte jen mé srdce lží se zpítí,
v tůň vašich zřítelnic jak v sen se pohroužit
a dlouze dřímáti ve stínu vašich řas!

Ona celá

Dnes za svítání, časně zjitra,
mě navštívil v mém bytě Ďas,
a chtě mě chytit, řek' mi zchytá:
"Já rád bych věděl, co z těch krás,

jež její kouzlo vytvářejí,
z těch různocerných drobností,
jež tvoří vábné tělo její,
má v sobě nejvíc sladkosti."

- Tys, moje duše, d'áblu dělá:
"Ach, protože mě blaží vším,
mně nelze dávat z toho těla
jednomu přednost před druhým.

Jelikož vše mě okouzluje
já nevím, co je svůdnější.
Ó, ona jak Den oslňuje
a jak Noc něžně konejší.

A soulad, jenž v tom těle vládne,
je do té míry spolu spjat,
že analýze není snadné
akordy tónů rozpoznat.

Metamorfoso přetajemná
mých smyslů v jeden vyšší všech!
Ten její hlas, toť vůně jemná,
a hudba sama její dech!"

Co jenom povíš dnes

Co povíš večer dnes, má duše osamělá,
co, srdce, zvalděl již, dnes večer povíš té,
která, tak líbezná, tak laskavá, tak vřelá,
a jejíž božský zrak zas náhle křísil tě?

Své pýše dáme pět jen samou chválu o ní,
nic není sladšího než v její moci být,
nehmotné tělo jí andělskou vůní voní
a její pohledy nás oblékají v třpyt.

Necht' je to za noci a stranou všeho hluku,
necht' je to v ulicích a v nejhustějším shluku,
zjev její plápolá jak plamen pochodně.

"Jsem krásná," říkává, "a pošlete mé přání!
Milujte napříště jen Krásno kvůli mně.
Jsem strážným Andělem, jsem Musa, vaše Paní!"

Živá pochodeň

Kráčejí přede mnou ty Oči světlo stroucí,
jež magnetisoval sám Anděl učený.
Jdou, bratři nebeští, mým očím bratry jsoucí,
do očí dštiny mi své třpytné plameny.

Ochraňujice mě před léčkami a hříchy,

po cestách Krásy vždy a všude vedou mě.
Toť moji sluhové, já, jejich otrok tichý,
jsem cele poslušen té živé pochodně.

Ó oči libezné, záříte, plny krásy,
mystickým třpytem svěc, hořících v plném dni,
jenž, třeba nachová, jím plamen neuhasí.

Ty oslavují Smrt, vy slavné Vzkříšení.
Kráčíte, slavíce mou oživnuvší duši,
ó hvězdy, jejichž svit ni slunce neporuší!

Tě, která je příliš veselá

Tvá pyšná hlava, gesta, zrak
jsou krásné jako krásné kraje,
a ve tváři ti úsměv hraje
jak vánek v nebi bez oblak.

I mrzout chodec stane zmámen,
oslněn jasným zdravím tvým,
tak jako záře prýsticím
z tvých plných paží nebo ramen.

Ty barvy, jaré jako smích,
kterými krášlíš oblékání,
v básnických duších budí zdání
baletu květin vířících.

Ty šaty jsou tu nepokrytě
tvé pestré duše symbolem,
bláznivá, do níž zblázněn jsem,
mám k tobě zášť a miluji tě!

Zabloudiv jednou v krásný sad
a vleka jím svou atonii,
já cítil jako ironii
- šíp slunce hruď mi rozdírat.

A smavé jaro, plné vznětu,
tak srdce pokořilo mi,
že za tu zpupnost přírody
jsem vztekle ztrestal jeden z květů.

Tak bych se chtěl já jedenkrát,
za noci, když zní chvíle slasti,
k pokladům tvého ženství vkrásti,
bez hluku, podle jako had,

abych ti ztrestal jaré tělo,
šetřený prs ti roz drásal
a v žasnoucí klín se ti vsál,
až by ti maso zkrvavělo,

a pak - ó slasti temných chvil! -
tě těmi rty, mně neznámými,
však hezčími a lesklejšími,
svým jedem, sestro, napojil!

Zvratnost

Ó smavý Anděle, znáš úzkost zžírající,
strach, hanbu, výčitky, žal, vzlyky, tesknění
a neurčitý děs z těch nocí bez dnění,
jak papír mačkaný nám srdce svírající?
Ó smavý Anděle, znáš úzkost zžírající?

Ó dobrý Anděle, znáš zášti sině bledé,
pěst ve tmě sevřenou, pláč žluči ony dny,
kdy Pomsta bubnuje svůj alarm pekelný
a naše schopnosti pak, náčelnice, vede?
Ó dobrý Anděle, znáš zášti sině bledé?

Ó zdravý Anděle, znáš Zimnice, ty stvůry,
jež podél dlouhých zdí bílého špitálu
tak jako vyhnanci se vlekou pomalu,
a jektajíce rty, o slunce prosí hůry?
Ó zdravý Anděle, znáš Zimnice, ty stvůry?

Ó krásný Anděle, znáš tvořící se vrásky
a hrůzu u stáří a muka za těch chvil,
kdy čteme ve zraku, v němž náš zrak lačně pil,
najednou tajný strach oddané věčné lásky?
Ó krásný Anděle, znáš tvořící se vrásky?

Ó šťastný Anděle tak jaré, světlé líce,
mry David by si přál zas zdraví získati
v té záři kouzelné, jež z těla tryská ti!
Já na tobě však chci jen modlitbu, nic více,
ó šťastný Anděle tak jaré, světlé líce!

Zpověď

Jen jednou jedinkrát, vy krasavice milá,
se vaše paže růžová
v mou paži důvěrně po cestě zavěsila,
což vždy má paměť uchová!

Byl velmi pozdní čas; s hůr plná luna plála
jak metál právě ražený
a noc se velebně jak řeka rozlévala
na Paříž pohrouženou v sny.

A podél příbytků pod temnými vraty
soukaly kočky děrami
a s uchem ve střehu se kradly, tichem jaty,
jak stíny drahých za námi.

Vtom vám však unikl za mého lichocení,
jež kzvetlo v záři luceren,
vám, zvukný nástroj tak bohatého znění,
v němž vždy se chvěje radost jen,

vám, jako fanfára za třípytivého rána
vždy veselostí zářící,
plačtivý, žalný tón, tón temný jako hrana
a smutně kolisající

jak strašné, nečisté a neduživé dítě,
za které rodina se rdí
a které schovala před všemi lidmi skrytě
do sklepa, kam se nechodí.

Tak, bědný anděli, tak zněl ten tón váš lkavý:
že jista není žádná řeč,
že lidské sobectví, nechť jakkoli se staví,
se vždycky zjeví nakonec,

že krásnou ženou být je těžké živobyť,
že je to práce ošklivá,
cvik chladné baletky, jež tančíc nudu cítí
a příjemně se usmívá,

že dávat na srdce tu může jenom hloupý,
že láska s krásou klamou svět
- než Zapomenutí je hodí do své stoupy
a Věčnosti je vrátí zpět!

- Já často vzpomínám té lunny zřící s výše,
té tiché noci kouzelné
a toho tajemství v tmě šeptaného tiše
do zpovědnice duše mé.

Svítání v duši

Když vstoupí k hýřilům se zorou růžolíci
hlodavý Ideál a začne s dílem svým,
procítá jakýmsi mstitelským tajemstvím
v tom sytém zvířeti zas anděl dřímající.

Modř nebes duchovních, již nelze dosíci,
se před tím sraženým, jenž sní a trpí dále,
otvírá, vábivá, jak propast nenadále.
Tak, drahá Bohyně, ty Bytí zářící,

po sprostých orgiích, z nichž trochu ssuti zbylo,
tvůj obraz, jasnější a růžovější jen,
v mých očích zjevených se míhá celý den.

Hle, slunce září svěc svou září zaclonilo.
Tvůj zjev, vždy vítězný, lze, duše přeskvělá,
tak srovnat se sluncem, jež, nesmrtelné, plá!

Harmonie večera

Hle, čas, kdy na stvolech za mdlého zachvívání
jak kadidelnice květ vydechuje pach;
parfумы se zvuky těkají v pozdních mlhách,
ten valčík zádumný a nývě rozkochání!

Jak kadidelnice květ vydechuje pach;
viola naříká jak srdce, když se raní;
ten valčík zádumný a nývě rozkochání!
Obloha smutně ční jak širý oltář v tmách.

Viola naříká jak srdce, když se raní,
to srdce, které má z nicoty temný strach!
Obloha smutně ční jak širý oltář v tmách;
v svou ssedající krev se slunce zvolna sklání...

To srdce, které má z nicoty temný strach,
na světlou minulost je plno vzpomínání.
V svou ssedající krev se slunce zvolna sklání...
Jak zlatá monstrance se skvíš v mých vzpomínkách!

Lahvička

Jsou vůně, pro které jsou páry v každé látce,
a zdá se, že i sklem se prodírají hladce.
Otevřeš truhličku, z Východu původem,
která se zpěčuje a skřípe v zámku svém,

či v pustém bytě skříň, černou a plnou prachu,
s vůněmi starých dob zatuchlých těžkých pachů,
a najdeš lahvičku, jež rozpomíná se,
z níž tryská, oživši, zas duše po čase.

Zachvívající se v temnotě neprůhledné,
tisíce myšlenek v ní spaly, kukly bědné,
a teď se dávají se vzpjatým křídlem v let,
blankytné, růžové a zlaté napohled.

Hle, šťastná vzpomínka, jak poletuje mlhami!
Zavíráš zvolna zrak, tvou duši Závrat' mámí,
vší silou tlačíc ji ke hloubi plné tmy,
k propasti zčernalé lidskými miasmy.

A zhurta sráží ji u rokle věkovité,
kde - Lazar páchnoucí, svůj rubáš rvoucí lítě -
přízračná mrtvola zažluklé lásky v snách
se hýbe, hrobová a libá, v temnotách.

A tak, až z paměti se jednou ztratím světu,
až v onu smutnou skříň bez smutku hodí mě tu
jak starou lahvičku, již na nic, samý prach,
naprasklou, lepkavou a špinavou až strach,

já budu rakví tvou, ó more roztomilý,

neklamným svědectvím tvé sžírající síly,
ty jede andělský, ty moku drtící,
který jak životem, tak smrtí srdci jsi!

Jed

Víno nám odívá, i brloh v hrozně špíně
kouzelnými krásami
a staví ve zlatě své páry před námi
bájně sloupopadé síně
jak slunce v západu, když mizí mlhami.

Opium zvětšuje, co nemá omezení,
posouvá kraj věčnosti,
a prodlužující čas a hloubící radosti,
plní duši chtivou snění
temnými požitky nad její možnosti.

To všechno není nic před jedem, který kane
ze zelených očí tvých,
těch jezer duše mé, která se zhlíží v nich...
Mé sny táhnou v karavaně
a tiší žízňivost v těch jícnech bezedných.

To všechno nic není před zázrakem tvé sliny,
která pálí leptajíc,
a v zapomenutí mou duši vrhající,
stahuje ji do hlubiny
a v mdlobné závratí ji valí smrti vstříc.

Kalné nebe

Tvůj pohled jako by byl zastřen hustou mhou.
Tvé oko - se sivou či modrou duhovkou? -
hned něžné, zasněžené, hned kruté, bez citu,
obráží lhostejnost a bledost blankytu.

Jsi jak ty mlhavé a vlažné bílé dni,
jež srdce zmámená až k pláči rozteskní,
kdy čivy, napjaty po temných bolestech,
jsou příliš při sobě a dráždí ducha v snech.

Máš cosi z obzorů, tak krásně zářících,
když slunce mlžných dob žár rozněcují v nich...
Jak, vlahá krajino, se třpytíš po dešti,
vznícena paprsky, jež kalné nebe dští!

Ó ženo neblahá, ó pásma plná vnad,
budu mít i tvůj sníh a vaše jíní rád,
s to v nesmiřitelné zlé zimě nacházet
rozkoše ostřejší než ocel nebo led?

Kočka

I.

Jako by to byl domov její,
mi zticha hlavou bloudívá
překrásná kočka mámivá.
Když mňouká, sotva slyšet je ji,

tak cudně vládne tónem svým.
Necht' ustává již nebo kvílí,
je vždycky sytý, plný síly.
Toť jeho kouzlo s tajemstvím.

Ten sladký hlas, jenž zní tak jemně
a v temné nitro proudí mi,
jak bohatý verš ve mně zní
a elixírem vzněcuje mě.

Uspává každé bolesti
a krotí příliš prudké vzněty,

a sebedelší těžké věty
je beze slov s to pronést.

Ne, není na tom světě šmytce,
jenž zlatou strunu v srdci mém,
nástroji jistě bezvadném,
by rozezpíval někdy více

než hlas tvůj, kočko záhadná,
ty serafinská kočko skvělá,
u které jako u anděla
vše subtilnost a soulad má.

II.

Srst plavě hnědá tak jí voní,
že jsem byl večer jeden den
skrz naskrz celý navoněn,
ač jsem jen jednou sáhl po ní.

Tot' domácího krbu duch.
V své říši přísné samovlády
vše řídí, soudí, dává rady.
Je snad to víla nebo bůh?

Když se k té kočce, mně tak milé,
mé oči točí poslušně,
jako by magnet táhl je,
a já se hroužím v štěstí chvíle,

vidávám náhle, zmaten z nich,
plameny jejich zornic žlutých,
těch luceren v tmách zažehnutých,
upřeně na mne hledících.

Krásná loď

Já chci ti dnes vyprávět, ó čarodějko nývá,
o krásách rozličných, jež zdobí mládí tvoje,
chci líčit ti tvé přednosti,
v nichž dětiskost snoubí se zralou ženskostí.

Když zdviháš sukní van, jdouc krokem ulicemi,
jsi jako krásná loď, jež vzdaluje se zemi
a pluje, plna plátna, v dál,
po rytmu líných vln, jež vánek rozehrál.

Se zvláštním půvabem tvá pyšná hlava pne se
na plných ramenou a krku, jenž ji nese;
máš vítězný a klidný vzhled,
když, dítě velebné, se zvolna bereš vpřed.

Já chci ti vyprávět, ó čarodějko moje,
o krásách rozličných, jež zdobí mládí tvoje,
chci líčit ti tvé přednosti,
v nichž dětiskost snoubí se zralou ženskostí.

Tvá hrud', jež metá mór a trčí prsy svými,
tvá hrud' je krásná skřín se křídly vypouklými,
jež zachycující svítíce
v své hládi záblesky tak jako puklice.

Vy pyšné puklice, vy růžohroté štítý!
Ty schránko tajemná, v níž zůstávají skryty
likéry, vína, parfumy,
po kterých třeštil bych, zpít jejich vůněmi.

Když zdviháš sukní van, jdouc krokem ulicemi,
jsi jako krásná loď, jež vzdaluje se zemi
a pluje, plna plátna, v dál,
po rytmu líných vln, jež vánek rozehrál.

Tvé nohy vznešené, pod sukní vířící ti,

sužují žádosti a temné choutky nití
jak v tmách dvě čarodějnice,
jež v kotli míchají, svůj lektvar mísíce.

Tvé paže, v kterých by byl mladý silák třtinou,
soupeří s hroznější, když svoji náruč svinou,
stvořeny pro stisk objetí,
jež jednou milence do srdce vtiskne ti.

Se zvláštním půvabem tvá pyšná hlava pne se
na plných ramenou a krku, jenž ji nese;
máš vítězný a klidný vzhled,
když, dítě velebné, se zvolna bereš vpřed!

Vyzvání na cestu

Dítě, sestro má,
zda sis vědoma
štěstí v dálce žít jen sobě?
Milovat a snít,
do smrti se mít
v zemi podobné všim tobě!
Slunce v kruhu mlhy
mračné oblohy
mají pro mou duši tesknou
kouzlu očí tvých,
zlých a proradných,
které přes proud slz se lesknou.

Tam má rád a krása chrám,
mír a rozkoš vládne tam.

Skvěly nábytek,
který leštil věk,
by nám zářil po ložnici;
vzácné květiny
svůj dech nevinný
s pachem ambry směřující,
stropy s třpytem skla,
bezedná zrcadla,
východní lesk se všim všudy,
vše by tajně tam
promlouvalo k nám
sladkou řečí rodné půdy.

Tam má rád a krása chrám,
mír a rozkoš vládne tam.

Hleď v těch úžinách
lodi dřímat v snách,
plných snění o toulání;
připlouvají sem
z krajů za mořem
vyplnit ti každé přání.
Slunce v podzápad
halí v zlatý šat
celé město, pole, moře;
je to hodina,
kdy svět usíná,
v teplé světlo kul se noře.

Tam má rád a krása chrám,
mír a rozkoš vládne tam.

Nenapravitelné

I.

Lze zabít Výčitku, jež neustává, žel,
jež se v nás plazí, svíjí, žije
a jež tak jako červ ze shnívajících těl,
jak z dubu housenka z nás týje?
Lze zabít Výčitku, jež neustává, žel?

Je lektvar nějaký, v němž utopit snad lze ji,
nepřítelkyni bez citu,
s žravostí kurtizán, jež život rozvracejí,
a s dravou pílí termitů?
Je lektvar nějaký, v němž utopit snad lze ji?

Když, čarodějko, víš, rci tomu duchu zde,
jež plní úzkost z temné Smrti,
rci, rci mu, padlému, jenž pod kupou těl mře,
jež mračno koňských kopyt drtí,
když, čarodějko, víš, rci tomu duchu zde,

rci tomu mrourcímu, jež vlk již větří v dáli
a nad nímž havran krouží již,
rci tomu vojáku, jenž klesá, zoufat má-li,
zda bude mít svůj hrob a kříž!
Ten mrourcí ubožák, jež vlk již větří v dáli!

Lzee zažhnout bahnitou, jak bláto černou bání?
Lze roztrhnout tmy čnějící tu,
tmy smůly hustější, bbez večerů a rán
a bez všech hvězd a smutných svitů?
Lze zažhnout bahnitou, jak bláto černou bání?

Zářivá Naděje, jež v oknech Krčmy kmitá,
pohaslá, navždy mrtva jest!
Ach, nalézt bez luny, kde útulek se skýtá
všem mučedníkům špatných cest!
On zhasl Dábel vše, co v oknech Krčmy kmitá!

Máš ráda proklatce, má čarodějko, rci!
Viš, co se nepromíjí tady?
Znáš hroty Výčitky, ty šipy smrtící,
jež terč si v srdci volí rády?
Máš ráda proklatce, má čarodějko, rci!

Nenapravitelné svým kletým zubem hlodá
nám duši, pomník bez ladu,
a často, mravenec, jenž hryže odespoda,
napadá stavbu v základu.
Nenapravitelné svým kletým zubem hlodá!

II.

Nejednou viděl jsem v divadle banálním,
rozněcovaném zpěvem chóru,
na nebi pekelném, jež halilo se v dým,
zažehat vílu luznou zoru,
nejednou viděl jsem v divadle banálním,

jak bytost ze světla a stříbrného flóru
v prach sráží obra Satana;
v mém srdci bez vznětu, divadle beze sboru,
je však vždy marně čekána
ta Bytost světelná se dvěma křídly z flóru!

Rozhovor

Jste nebe jeseně pod růžovými tuhami!
V mém nitru stoupá však jak moře vzdutý žal,
který jak spadává, na ústech nechává mi
palčivou vzpomínku na hořký rmut a kal.

- Tvá ruka nadarmo se k mému prsu krade;
co hledá, milenko, je pusté místo, věř,
kde krutý ženský zub a nehet loupil všade.
Ach, nech již hledání; mé srdce spolkla zvěř

Mé srdce nešťastné je palác zneuctěný,
kde hýří, kde se rve a vraždí dravá spřež.
- Kol nadra nahého vám téká vůně ženy...!

Ó Kráso, ty vždy tak, ty biči duší, chceš!
Spal žhavým pohledem, jak slavnost plným svitů,
ty cáry ubohé, co šelmy nechaly tu.

Podzimní zpěv

I.

Buď sbohem, jase let, ach, příliš krátkých, věru!
Již brzo vplujeme do temnot mrazících!
Již slyším polena v dvůr padat za večerů
a hudbou pohřbů znít na mokřích dlaždicích.

V mé bytí truchlivé se vplouží průvod zimy:
hněv, záští, hrůza, děs a dřina za dnů zlých.
Mé srdce ztuhne v led a zvolna zkamení mi
jak slunce, rudnoucí v svých peklech polárních.

V můj vyděšený sluch se rachot dřeva vkrádá.
Ne, není hlušších ech při stavbě šibenic!
Má duše je jak věž, jež podlomena padá
po ranách beranu, jenž buší stále víc.

Tím hřmotem kolébán, já slyším v divém letu
kdes rakev zatloukat... Však komu, komu z nás?
- Je vlídné léto pryč; teď přísný podzim je tu!
Jak odjezd smutně zní ten tajuplný hlas.

II.

Mám rád svit zelený, jenž z vašich očí září,
však dnes mně hořkne vše, vy sladká krásko má!
Mně slunce nad mořem nic nenahradí v září,
ni vaše láska, krb a modrá alkovna.

a přec mne milujte, mé srdce, buďte matkou
i nevděčnickovi zlých uštěpačných rtů!
Má sestro, milenko, ach, buďte něhou krátkou
slavného podzimu či slunce v západu!

Váš úkol krátký je! Hrob čeká, chtivě zeje!
Mé čelo položit v svůj klín dnes nechte mě,
bych s létem bělostným se loučil za naděje
a chutnal žlutý třpyt dní z konce jeseně!

Jedné Madoně

Ex voto na španělský způsob

Má paní, Madono, chci vystavět k Tvé chvále
podzemní oltář v tmách své bídy neskonale,
v mém srdci nehlubším, kde nezasvítí mi,
v bezpečí před touhou a zraky světskými,
vyhloubit výklenek s blankytem plným zlata,
kde budeš žasnouc stát jak socha kouzlem jatá.
Z broušených Versů svých, té mříže prosté vad,
kde rýmy z křišťalu jak hvězdy budou plát,
Ti zkuji Korunu, má smrtelnická Paní,
a v žárlivosti své Ti stříhnu bez váhání
barbarský těžký plášť s tvrdostí ulity,
travalou pochybou mé lásky podšitý,
který jak strážnice zavře Tvé vděky Panny,
nikoli Perlami, Slzami vyšívaný.
Za šaty budeš mít mou Touhu měnivou,
jež klesá, stoupá zas před božskou krásou Tvou,
na vršcích houpe se a v dolech léhá mile
a halí v polibky Tvé tělo růžobílé.
Má Úcta obuje Tvé nohy v střevíce,
deptané Tebou v prach, Ty moje Svěťice,
které svým stiskem však jak formy zmocní se jich
a věrně podrží v mém nitru obraz jejich.
A nejsem-li Ti s to přes všechnu vůli svou

zkout jako Podnožku snad Lunu stříbrnou,
já Hada z prsou svých dám pod Tvé paty libé,
bys v smíchu šlapala to zvíře škodolibé,
nafouklé záštěmi a jedy sprostých slin,
vítězná Královno, ty Vykoupení vina!
Všechny mé Myšlenky, jež budou spořádány,
jak svíce stavěné na oltář Svaté Panny,
zlatíc modrý strop reflexy září svých,
Ti budou hledět vstříc vždy s ohněm ve zrácích.
A ježto ve mně vše jen láskou k Tobě plane,
všechno se kadidlem a Olibanem stane
a duch můj, vrchole tak bílý jako sníh,
se bude k Tobě nést ve vonných Oblacích.

A abych doplnil Tvé Mariiny ctnosti
a lásku promísil se zvrhlou ukrutností,
já - temná rozkosi! - já, katan nešťastník
ja z Hříchů smrtelných si skuji sedm Dýk
a za terč bera si Tvou lasku v hloubce její,
jak kejklíř bez citu, aniž se pozachvěji,
je budu zarážet v Tvé Srdce trpící,
v Tvé Srdce krvavé, v Tvé Srdce zuřící!

Odpolední píseň

Ač ty brvy na čele,
čarodějko s okem záře,
nedodávají ti tváře,
jakou mají andělé,

Vzývám tě, ty niconice,
ty má vášni strašlivá,
s věrností, s níž uctívá
kněz svou modlu jasné líce.

Poušť a prales s dechem svým
čpí z tvé hřívy hrubovlasé,
tvoje tupá hlava zdá se
tajenkou a tajemstvím.

Tělem se ti vůně line
jako kadidelnicí,
krásko, noci blažící,
teplá nymfo pleti sinné.

Před tvou lící nyjí
žádný lektvar ničím není,
je ti známo lichocení,
samy mrtvé křísící!

Tvoje kyčle hoří láskou
k čarám zad a řader tvých,
vzbouzíš oheň v polštářích,
měníc pózy s trpnou maskou.

Někdy, chceš-li ztišit jím
tajuplnou vzteklost svoji,
hýříš vskutku v nepokoji
kousáním a líbáním;

mučíš mě, mé božstvo temné,
svými smíchy drzými,
a pak k srdci skláníš mi
oko jako luna jemné.

Pod stříbrný střevíc tvůj,
pod hedvábné nohy tvoje,
skládám celé štěstí svoje,
genia a osud svůj,

duši, jež se tebou zpíjí,
světlo mé a barvo má!
Prudká vlna tepelná
v té mé černé Siberii!

Hleď, v duchu představ si Dianu na štvanici,
bloudící po lesích a v houští slídící,
opilou povykem a s rozevlátou kšticí,
s nejlepším jezdcem kol se pyšně měřící!

Či viděls Théroigne, krev k smrti milující,
v útoku bosý lid vpřed pobízející,
prožívající zášť a s rozpálenou lící
královským schodištěm se s mečem řítící?

Tot', prosí, Sisina! Ta bojovnice milá
je však jak ukrutná, tak také ušlechtilá.
Ta její statečnost, již mámi ryk a prach,

před bídou prosících je s to vždy sklonit zbraně,
a srdce, ztvrdnuvší ve sterých šarvátkách,
má spoušť slz pro toho, kdo stojí v skutku za ně.

Jedné kreolské dámě

V té zemi slunečné a naparfumované,
pod loubím ze stromů a palem měděných,
v nichž nývá malátnost na oči zticha kane,
já poznal kreolku krás nikým nezřených.

Sinavá plet' jí žhne, mé čarodějce vrané,
v zurčivém hrdle má sta písní vznešených,
ztepilá vznáší se, lovkyně na číhané,
klid ve svém úsměvu a pevnost v očích svých.

Kdybyste přišla k nám, v kraj pravé slávy, paní,
na modré Loře či Seině v klínu strání,
vy krásko, hodná tam na starých zámcích žít,

jistě by klíčily pod bezpečnými krovky
tisíce sonetů v nejednom básníkovi,
jejž by váš zrak jal víc než ten váš černý lid.

Moesta et errabunda

Tvé srdce, Agato, prý časem odlétává
prýč z moře černého, prýč z města neřestí,
v dál k moři jinému, v němž plane záře žhavá
a jež jak panenství se modrá beze lsti!
Tvé srdce, Agato, prý časem odlétává!

Ó, moře veliké v nás tiší každý žal!
Té temné zpěvačce, již vítr na píšťály
svých varhan provází, ach, jaký démon dal
ten úkol vznešený, v nás uspat všechny žaly?
Ó, moře veliké v nás tiší každý žal!

V dál nes mne, vagone, v dál nes mne, krásná lodi,
zde z našich živých slz jen bláto vykvete!
- Prý v srdci Agaty se tajné přání rodí:
dál od všech výčitek a viny prokleté,
v dál nes mne, vagone, v dál nes mne, krásná lodi!

Ó, jak jste vzdálené, vy vonné ráje mé,
kde v jasném blankytu vše láskou, radostí je,
kde lásky zaslouží vše, co kdy laskáme,
kde srdce žíznivé jen čistou rozkoš pije!
Ó, jak jste vzdálené, vy vonné ráje mé!

Což ráje zelené mých lásek dospívání,
zpěv, hudba, polibky na dlouhých procházkách,
zvuk houslí, lkajících a mroucích v tiché strání,
vín plné konvice a večer v modrých tmách
- což ráje zelené mých lásek dospívání,

ty ráje nevinných a kradmých radostí,
jsou dál než Indie neb Čína mého žití?
Je možno zavolat je nazpět v lítosti
a hlasem stříbrným je znova probudití,
ty ráje nevinných a kradmých radostí?

Strašidlo

Jak andělé sivoocí
v tvou alkovnu se vloudím v noci,
pod rouškou pozdní hodiny
se k tobě vplížím se stíny.

A zahrnu tě lichotkami,
lísáním hada kolem jámy
a celováním studeným
jak měsíc se svým svitem mdlým.

Až začnou dnem tmy sinavěti,
mé místo bude prázdnem zeti,
až do večera dštíc svůj chlad.

Tak jako mu svou něhou druzí,
já, temná krásko, mocí hrůzy
chci tvému mládí kralovat!

Podzimní sonet

Tvé oči z křišťálu se tážou častokrát:
"Čím, divný milence, tě já to okouzčila?"
Mé srdce, které vše jen dráždí, pobloudilá,
krom živočicha v nás, když cudně krotí hlad,

ti nechce zjevit to, co tajím, sudbou klat,
tu černou legendu, jež ohněm psána byla.
Ó ty, která k dlouhým snům mě rukou zveš, má víla,
mně duch se protiví a vašeň nemám rád!

Ach, milujme se dál tak něžně, láska milá!
V tmách Amor napjal luk a míří, hrou svou jat!
Znám jeho arsenal, vím, co má za poklad:

děs, zločin, šilenství! - Ach, margaritko bílá,
nejsi ty jako já podzimním sluncem snad,
ach, Margaritko má, tak chladná, sněhobílá?

Smutek Luny

Dnes Luna líněji se hrouží do dumání;
jak krásko líbezná, na kyprých polštářích
si zlehka hladící svou roztržitou dlaní
před spaním obrysy dvou oblých nader svých,

na měkkých lavinách mrouc poddává se nytí
a zírá toužebně na bílá zjevení,
jež v temném azuru se míhají a svítí,
vyrážejíce v něm tak jako kvetení.

Když občas uroní v svém snivém rozkochání
snad slzu pokradmou na tuto zemskou pláni,
horlivý poeta, nepřítel spánku, bdě,

hned chtivě chytí v hrst tu bledou slzu její,
v níž jako v opálu se barvy duhy chvějí,
a ve svém srdci ji před sluncem ukryje.

Kočky

Jak přísní učenci, tak něžní milovníci
lnou k stáru ke kočkám, mocným a potichým,

těm chloubám domácím, jež jsou tak blízké jim,
těž plné mrazení a doma sedající.

Ty přítelkyně věd a slastí milostných
si povždy libují jen v hrůzných tmách a tichu,
a kdyby byly k jhu s to sklonit svoji pýchu,
Erebos by si je vzal za spřež ořů svých.

Když líně dumají, v snách zaujímávají
vznešené pózy sfing, jež trůní v pustém kraji,
do spánku bez konce se dlouze hroužíce.

Hřbet jejich plodných tělmagické jiskry plní,
a jejich ztrnulé mystické zornice
šperkuje hvězdami jak písek zlaté zrní.

Sovy

Pod loubím tisů, jež je chrání,
jak cizokrajní bůžkové,
boulíce oči růžové,
se sovy hrouží v rozjímání.

Zůstanou tam tak potají
bez hnutí snít až do tesknice,
kdy, kosé slunce zmáhající,
se rozprostřou tmy po kraji.

Ta jejich póza moudrým praví,
že všeho ruchu a vši vřavy
jest na tomto světě střežit se.

Míjivým stínem opájení
vždy pykávají želice,
že chtěli měnit postavení.

Dýmka

Já básníková dýmka jsem.
Má habešská či kafrí hlava
dí tomu, kdo ji ohledává,
že pán je velkým kuřákem.

Když začne bolest hlodat v něm,
já kouřím, dýmám, celá žhavá,
jak chatrč, kde se chystá strava
před dělníkovým návratem.

A kolébám mu duši snící
na vlavé síti modrých par,
jež pouštím jícnem dšticím žár,

a valím balzám libě čpící,
žal jeho srdce těšící
a mdlobu ducha léčící.

Hudba

Já hudbou častokrát jak mořem jímán jsem.
Ke své hvězdě matné
pod stropem temných mlh či čirým etherem
odeplouvám chvatně.

S plnými plícemi jak plachty vzduťými,
pevně vzpřímen stoje,
já zlézám kopce vln, které noc halí mi
svou tmou pod závoje.

A cítím v sobě plát žár vášní plachetnic,
když kol orkán duní,
a dobré vanutí a vzteklá bouře hřmíc
houpají mě tůní.

- Žel, někdy obráží svou klidnou hladinou
beznadějí mou!

Hrobka prokletého básníka

Jestliže jedné noci stinné
kys křesťan, bližní láskou jat,
kdes za zdí, v bídné rozvalině,
tvé chlubné tělo pohřbí snad,

když cudné hvězdy sotva svítí,
s očima skoro pod víčky,
obloží pavouk hrob svou sítí
a zmije svými vajíčky.

A rok pak budeš bez pomoci
nad kletou hlavou slýchat v noci
vyjící vlky bědovat,

čarodějnice hlady kvílet,
oplzlé starce chtičem šílet
a zloduchy kout pikle svád.

Fantastická rytina

Ten divný přízrak má za úbor dohromady
jen hroznou čelenku jakoby z maškarády,
vraženou groteskně na lebce bezlicí.
Bez ostruh, bez biče štve herku funicí,
jež, fantom jako on, oř ze Zjevení známý,
jak epileptici má pěnu pod nozdrami.
A oba nazdařbůh se řítí prostorem
a po nekonečnu kříž krážem šlapou v něm.
On jezdec, palašem, jenž plane, pyšně mává
nad davy bez jména, jež zvíře rozdupává,
a jede jako král, jenž přehlíží svůj dvůr,
nesmírným hřbitovem pod nebem chladných hůr,
kde spí v mdlých paprscích, jež bledé slunce metá,
národy minulých i nových dějin světa.

Veselý mrtvý

V krajině slimáků, uprostřed pustých lad,
chci sám si vyřýt hrob, kde složím staré kosti
a budu v pohodlí a v zapomnění spát
jak žralok v hlubině v své šťastné nečinnosti.

Já nemám závěti a nemám hrobky rád;
než prosit o slzy svět známý falešností,
chci spíš si krkavce za živa zavolat,
aby mi pouštěli vši žilou bez milosti.

Ó hluši červové, vy slepí druzi tmy,
veselý mrtvý sám se bere za vámi;
sem, epikurejci, vy milí syni tlení,

bez každé výčitky k mým troskám pojd'te blíž
a rcete, může-li být jaké utrpení
pro tělo bezduché a víc než mrtvé již?

Sud Zášť

Zášť, to je dutý sud, sud bledých Danaoven;
šílená slepá msta s rudými pažemi
to chrstá nadarmo, žhnouc, okov za okovem,
pláč s krví zabitých v ty jeho prázdny tmy.

On provrtává dno těch hloubek Démon stále,
a tím by vytekl pot dlouhých století,
byť byla, přejíc si jim žilou pouštět dále,

s to křísit mrtvoly svých starých obětí.

Zášť, to je opilec, jenž v krčmě cítí maní,
jak z vína rodí se jen další žízeň v něm
a jako Lernská saň se zvedá bez ustání.

- Než šťastní pijáci se znají s vítězem,
a Zášť dán je pak ten osud trestající,
že nikdy nemůže si zdřímnout pod lavicí.

Puklý zvon

Je sladkobolno snít za zimních večerů
a slyšet u krbu, kde bliká plamen v kouři,
jak dávné vzpomínky se rojí v etheru,
když zazní klekání a v mlhách dlouze bouří.

Buď blahoslaven zvon s tím statným srdcem svým,
přes stáří těšící se stále plné síle
a burčující svět svým hlasem nábožným
jak starý válečník, pod stanem bdící čile.

Mně duše pukla však, a když chce za svých běd
do chladu noční tmy své písně někdy pět,
zní její slabý hlas jak chrapot bojovníka,

který v své bezmoci nad mořem krve vzlyká
a v zapomenutí pod kupou mrtvých těl
za strašné námahy bez hnutí zmírá, žel!

Spleen

Rozzloben na život, zlý Leden s hůr se mračí
a proudem vylévá svou urnu jako led,
chlad chrle na hřbitov se zsinálými spáčí
a novou úmrtnost pak na předměstský svět.

Můj kocour hledá kout a ke kamnům se tlačí,
zvedaje prašivý, až na kost ztuhlý hřbet;
básníkův starý duch okapem bloudí v pláči,
jak zimomřivý stín se tiše plíží vpřed.

V daleku skuhrá zvon, poleno plné sazí
nastydlé pendlovky fistulkou doprovází,
a v kartách, vyrudlých a špinou páchnoucích,

po tetě s hydropsem, jež odkázala mi je,
srdcový kluk jak květ s pikovou dámou nyje
a vypráví si s ní o mrtvých láskách svých.

Spleen

Mám více vzpomínek, než kdybych žil i věk.

Sám starý sekretář, kde v tuctu zásuvek
se básně, psaníčka a žluté soudní spisy
se svitkem kadeří a s účty spolu mísí,
chová miň tajemství než smutná hlava má.
Tot' pyramida v tmách, tot' krypta neznámá,
kde více mrtvých spí než ve společném hrobě.
- Jsem hřbitov, jehož tmy i měsíc hnuší sobě,
kde červi výčitky se plouží odevšad
a pouštějí se v ty, které jsem míval rád.
Jsem starý budoár, kde po koutech schnou růže,
kde tlí spoušť dávných mód, kterým nic nepomůže,
a kde pach flakonu, když začpí, otevřen,
ssají jen pastely a bledý Boucher stěn.

Nic není delšího než strašní dnové zimy,
když sněhem závějí jdou kroky kulhavými
a Nuda nesmírná, plod nezvídavosti,
se zvolna nafoukne do Nesmrtelnosti.

- Teď, živá hmoto, jsi již jen kus bídné žuly,
který, sám v pustině, se v hrozných píscích tulí
kdes prostřed Sahary vždy ponořen v mlhách.
Ztracená stará sfínx, zmizelá na mapách
a dávající se mrzutě do zpívání
jen v rudých paprscích, když slunce mdlé se sklání.

Spleen

Jsem jako smutný pán nad říší dešťivou,
ač mladý, starý již, a slabý přes moc svou,
v němž vychovatelé svou úctou odpor budí
a kterého jak psi, tak jeho koně nudí.
Nic kolem není s to jej chvíli rozjařit,
ni sokol, lovná zvěř, pod okny mroucí lid,
no šašek miláček svou písní pro zasmání
mu, zlému churavci, již nerozjasní skrání.
V posteli s lilí si v rakvi připadá
a dvořanky, jimž pán se vždycky krásným zdá,
již nenacházejí dost svůdnou toaletu,
která v tom kostlivci by vzbudila kus vznětu.
On ani učenec, který proň zlato sved,
mu z duše zhoubné zlo vymest nedoved,
a v lázních krvavých, známých nám od Římanů,
které jsou ke stáru libůstkou mocných pánů,
nemohl vrátit žár té tupé mrtvole,
jež místo krve ma jen vodu Lethe mdlé.

Spleen

Když, víku podobno, se spouští nebe siné
a na ducha, který lká, až k smrti rozteskněn,
když nám kruh obzoru, jenž kolkolem vine,
dští noci smutnější, tmou černající den,

když náhle ze světa se stává vlhká cela,
kde jako netopýr se vznáší Naděje,
svou plachou perutí v zdi bijíc, rozechvělá
a hlavou tlukouc v strop, kde plno plísňe je,

když roztahuje déšť své širošířé nitě
a připomíná nám mříž nesmírné věznice,
když němí pavouci v tmách tkají svoje síť,
až v samých mozcích nám je napínajíce,

najednou začnou se zuřivé zvony třásti
a vrhnou k nebesům své hrozné skuhrání
jak bludní duchové bez domova a vlasti,
kteří se dávají urputně do lkání.

- A duši stísněnou mi táhnou bez ustání
smuteční průvody bez bubnů, bez hudeb.
Naděje pláče mrouc a Uzkost, krutá paní,
svůj černý praporec mi vráží v zbitou leb.

Posedlost

Mne z tebe jíma strach jak z katedrály, Lese!
Mřmíš jako varhany, a v srdcích prokletých,
těch síních smutečních, v nichž starý vzlyk se třese,
se nám pak ozývá zpěv *De profundis* tvých.

Mám tě s tvým vzpínáním a zmatkem nerad, Moře!
Já v duchu cítím je a v strašném zmatku vln
poznávám hožký smích, smích zoufalého hoře,
jímž zdeptán směje, kdo trpí, hanby pln.

Líbila by ses mi, ó Noci, převelice,
být bez hvězd, mluvících tak jasně září svou!
Vždyť toužím za prázdňem a tmou a nahotou!

Tmy jsou vždy obrazy, kde žijí, tryskající
po celých tisících ze zraku očí mých,
zmizelé bytosti pohledů důvěrných!

Touha po Nicotě

Můj duchu malátný, dřív vždycky chtivý klání,
Naděje, nítící svou ostruhou tvůj vznět,
tě nechce sedlat již. Lež, oři, váháš hned,
když vidíš překážku a máš se dostat za ni.

Spi tupým spánkem svým, žij, srdce, v odevzdání!

Ach, tebe, duchu mdlý, přestavší tolik béd,
nemůže přivést již svár ani láska k plání!
Buď sbohem, polnice a flétno plná lkání!
Přestaňte, rozkoše, mé srdce pokoušet!

Mně Jaro nevóní, byť hýří, samý květ.

A nelítostný Čas mě hltá bez ustání
jak sněhy mrtvolu, tuhnoucí zvolna v led,
a já se dívám s hůr, zře na kulatý svět,
a nehledám si v něm již nikde pelech ani.

Lavino, ráčíš mě již strhnout temnou strání?

Alchymie Bolesti

Ten, Přírodo, tě strojí v jas
a onen v černě tě přiodívá.
Co o životě jednom zpívá,
o smrti druhým šeptá zas.

Neznámý Herme, druhu bdělý,
ty, který jsi mě děsival,
jsem jako Midas, bájný král,
ten alchymista neveselý.

Já zlato v sprostý kov, jaks chtěl,
a nebe v peklo měním, žel;
v rubáších, které tvoří mraky,

zřím ostatky mi drahých těl
a v modrých výších nad oblaky
jim stavím velké sarkofágy.

Sympatická Hrůza

"Co z toho nebe sinavého,
jež jak tvůj osud mučí chlad,
co v prázdne duši cítíš z něho,
já, zhýralče, bych věděl rád!"

- Chtiv temného a nejistého,
nebudu lkát jak Ovid snad,
když, vyhnán z ráje latinského,
se do vyhnanství musel brát.

Ó nebe zryté nad pobřeží,
já v tobě svoji pýchu zřím!
Tvá mračna v hávu smutečným,

tot' máry, kde mé dumy leží,
a tvoje blesky z jejich tmy,
tot' odlesk Pekel, milých mi!

Modlitba pohanova

Ó Rozkoši, ty trýzni duší,
nic neochabuj v ohni svém,
hřej dál mé srdce, jež mráz kruší!
Exaudi, diva, supplicem!

Bohyně, jež jsi kol nás všady,
plameni v našem podzemí,
slyš duši, jež ti, zkřehlá chladu,
věnuje zpěv, jenž jasně zní!

Ó, buď mou kněžnou ustavičně!
Osvoj si tvář nymfy sličné,
tak hebké jako aksamit,

či rač mi těžké spánky dštít
v mystickém pracujícím víně,
ó Rozkoši, ty pružný stíne!

Poklop

Ať je to na moři či na pevnině, všady,
pod nebem v plamenech, pod bílým sluncem v mších,
jak sluha Kristovy, tak Venušiny vlády,
jak měšťan u krbu, tak tulák na cestách,

jak Kroisos přecpaný, tak žebrák mroucí hlady,
ať jejich mozeček se stkví či tápe v tmách,
veškerí lidé zde, v své hrůze ze záhady,
zvedají vzhůru zrak, z kterého zírá strach.

Hle, Nebe, klenutí, svou tíhou dusící je,
strop světly zářící nad scénou komedie,
v níž herci stoupají pa zkrvavělou zem,

strašidlo zhýralců, naděje poustevníků,
ten poklop na kotli, v němž za temného křiku
vše Lidstvo nesmírné a bídné klotem.

Půlnoční zpytování

Pendlovky, půlnoc bijící,
nás vyzývají s ironií
na užití dne, který miji,
na chvílku v duchu myslit si:
- Dnes, běda, v pátek, třináctého,
jsme, přes vše, co je známo nám,
přec žili jako kacíř sám
životem plným zla a zlého.

Rouhali jsme se Ježíši,
nesporným Bohům láli v zvůli!
Jak příživníci za tabulí
sprostého Kroisa sedící,
jsme uráželi kvůli němu,
Démonům zaprodanému,
co nám je drahé každému,
a lichotili odpornému;

rmoutili, kati otroctví,
prostřáčky, jimž se smějí davy,
slavili Hloupost býčí hlavy,
obludnou Hloupost Hlouposti;
líbali Hmotu s oddaností
a neurčitý siný svit,
jenž v hnilobě se matně kmit',
jsme vynášeli do výsosti.

A pak jsme, chtěje známeni
utopit závrat' v deliriu,
my, kněží pyšní na svou lyru,
jež má moc zvýšit nadšení,
chmurnými věcmi probouzené,
jedli a pili přespříliš! ...
- Ach, sfoukněmež tu lampu již,
ať nad námi své tmy noc sklene!

Smutný madrigal

Nač je mi tvoje ctnost, má drahá?
Bud' krásná, budiž truchlivá!
Pláč krášlí tvář, když žal ji zmáhá,
tak jako zprahlou louku vláha.
Po bouři kvítí okřívá.

Mám zvlášť tě rád, když úzko je ti,
když se skrání ti mizí jas,
když srdce v děsu topí se ti
a nad tvou přítomností letí
mrak minulosti živé zas,

když ti z těch velkých očí pádí
jak krev proud pláče vroucího,
když přes mou ruku, jež tě hladí,
tvá úzkost, příliš těžká mládí,
zní jako chrapot mroucího.

Vdechuji - slastné vlnobítí,
ó hymne plný sladkosti! -
ten vzlykot, který v hrudi zní ti,
a myslím, že tvé srdce svítí
perlami, jež tvé oči dští.

Vím, že v tvém srdci, v němž se tají
spoušť vyvrácených lásek tvých,
plameny výhně stále plají
a že tvá ňadra zahřívají
zárodek pýchy prokletých.

Než dokud, drahá, tvoje snění
nebudou Peklo obrážet
a ty v zlé mýře bez shovnění,
sníc v zanícení sny, v nichž není
než prach a ocel, meč a jed,

všem otvírajíc jenom s bázní,
neštěstí tušíc kolkolem,
škubajíc se, když chvíle zazní,
nebudeš cítit v náhlé strážni
sevření prudkým Odporem,

až dotud, kněžno otročící,
jen s děsem milující mě,
mi v hrůze z noci chorolící
nemůžeš s pláčem v duši říci:
"Jsem jako ty, ó kníže mé!"

Varovatel

Kdo jménem člověk práv se zve,
má ve svém srdci žluté hádě,
jež, trůníc v něm jak na svém hradě,
když on dí "chci", vždy řekne "ne".

Vnoř oči v oči vábící tě,
v zrak Nyx či Nymf, Zub řekne hbitě:
"Bud' povinností pamětliv!"

Plod' děti, pečuj o stromoví,
brus verš, teš mramor, Zub ti poví:
"A budeš večer ještě živ?"

Ať práci nebo snění žije,
on člověk nemá nikdy klid,
vždy slyše v hloubi nitra znít
varovný hlas té drzé Zmije.

Vzpourník

Slét' hrozný Anděl s hůr jak orel znenadání,
a jav ho za vlasy, lál přísně nevěrci.

"Cti," křičel třesa jím, "cti Boží přikázání!
Jsem dobrý Anděl tvůj. A já to, slyšíš, chci!

Ty musíš milovat bez všeho přetváření,
být laskav k ubohým, ke slabochům i zlým,
abys moh' Ježíši klást v cestu bez zardění
vítězný koberec svým milosrdenstvím.

Tot' láska! Než se ti to srdce v kámen změní,
hled' zažhnout k Boží cti své celé zanicení;
tot' Rozkoš jediná, jež trvá nemizíc!"

A Anděl, věru tak jen z lásky trestající,
svou rukou olbřímí jej mučí s trýzní v líci.
Proklatec dál však dí: "Já nechci, nechci nic!"

Velmi daleko

Tot' zde ta chatrč vyhlášená,
kde ona dcera přikrášlená,
vždy pokojná a připravena,

sníc v lůžku, s rukou na líci,
a ňadra ovívajíc si,
naslouchá kašně plačící:

tot' Dorotina slavná chýše.
Zdaleka prozpěvuje jí,
lká v dále vánek s vodou tiše,
chtě jí, zlé dítě, uspat spíše.

Natřena nejpečlivěji,
plet' její jemné kůže dýše
libovonnými oleji.
- A v koutě květy nyvějí.

Strž

Náš Pascal měl svou strž, jež propadala s ním.
Je všechno propastí, čin, touha, slovo, snění,
a já, já častokrát pak cítím na temeni,
jak vítr Hrůzy vlá mým vlasem zdviženým.

Nahoře, dole nic než hloubka plná tmění,
jen písky, mlčení a prostor nade vším...
Bůh na noc kreslí mi svým prstem cvičeným
zlou můru stotvarou bez všeho poshování.

Já spánku hrozím se a hrůzu z něho mám
jak z jámy děsivé, jež vede bůhvíkam.
Mně všemi okny v zrak jen nekonečno svítí,

a můj duch, jímaný co chvíli závratí,
by chtěl jak Nicota nic nepojímati.
- Ach, nikdy z Bytostí a Čísel nevyjítí!

Nářek Ikarův

Milenec, děvkám dvořící se,
je spokojený, zdrav a syt.
Mně, když jsem mrak chtěl v náruč vzít,
však náhle ruce zlomily se.

Tot' z hvězd, jež svítí v modrých tmách
a jež nic v záři nezastíní,
že moje zhaslé oči nyní
zří slunce jen v svých vzpomínkách.

Já ve vesmíru slídl marně
po konci nebo po středu.
V nevímčím žhavém pohledu
svou perut' cítím prskat žalně.

A spálen láskou ke kráse,
žel, nedočkám se již té slávy,
že by ta propast, hrob můj tmavý,
snad jednou po mně zvala se.

Rozjímání

Bud' moudrá, Bolesti, a ztiš ten pláč svůj stálý!
Ty Večer přála sis, on padá na vši zem.
Ztemnělé povětří již město do tmy halí
a oněm nese mír a starost zase těm.

Mezitím co se vpřed dav smrtelníků valí,
a šlehán Rozkoší, tím krutým katanem,
jde česat výčitky na sprosté hody v dálí,
ty ruku podej mi, a stranou nich, pojď sem!

Hled' Roky zvěčnělé se v robách z Léta Páně
z balkonů oblohy vyklánět ustaraně,
ctnou Lítost s úsměvem se vynořovat z vod,

pod mostním obloukem se mroucí slunce klásti
a jako rubáš sám, svou vlečkou na Východ,
slyš, drahá, sladkou Noc, slyš Noc se zlehka krásti!

Heautontimorumenos

Věnovano J.G.F.

Jak řezník, nebo Mojžíš skálu,
tě beze zloby uhodím
a z pod tvých víček vyloudím
veliké vody, vody žalu,

tak aby svlačil jejich proud
mou Saharu, poušť mezi všemi.
Má touha, vzduta nadějemi,
tvým slaným pláčem bude plout

jako loď mořem širých toků
a vzlykot, kterým bude zpit,
mi bude v srdci temně znít
jak buben hřmící do útoku.

Zda nejsem notou falešnou
v té slavné Boží symfonii
svou věčně dravou ironií,
která mě kouše, třepe mnou?

Je vždy v mém hlase, hašteřivá!
Ten jed je krev, jíž živěn jsem.
Jsem zlopověstným zrcadlem,
v němž furie se prohlížívá.

Jsem políček i tvář kam pad,
jsem rána v zádech, krutá dýka,
jsem kolo, údy mučedníka,
jsem stejně obět' jako kat.

Jsem upír svého srdce, běda!
- Nešťastník, jeden z prokletých,
kterému Osud dal jen smích
a který úsměv marně hledá.

Nezměnitelné

I.

Myšlenka, Tvar a lidské Bytí,
slétnuvší k zemi blankyty
a spadnuvší v Styx bahnitý,

kde oko Nebe nezasvítlí,

mdlý Anděl, poutník bloudící,
zkoušený láskou k ohyzdnosti,
jak plavec, jatý ochablostí,
v snách plných mŕ se topící

a bojující v strašné tísní
se širým vírem vzdutých vod,
jenž vpřed se žene o překot,
v tmách krouže v kole s temnou písni,

zmámený chudák, jenž chce pryč
z končiny hnusných plazůplné,
jenž potmě tápe nesmyslně,
hledaje světlý den a klíč,

proklatec jsoucí bez vší lampy
nad stží, jejíž puchy mu
zrazují vlhkou hlubinu
s věčnými schody žádné rampy,

kde bdí sta potvor lepkavých,
jež, fosforovým zrakem zříce,
tmu zatemňují ještě více,
že není vidět nic krom nich,

loď, kterou vězní pól, past' bílá,
a která marně pátrá v něm,
žel, po průlivu osudném,
jimž v ten svůj žalář zabloudila,

toť obraz sudby, jaká je,
již žádná moc tu nepozmění
a jež nám vnuká pomyšlení,
že Dábel dobře dělá vše!

II.

Pochmurné jasné zpytování,
kdy srdce je si zrcadlem,
studnicí Pravdy s černým dnem,
v níž bliká hvězda mdlého plání,

výsměšným majákem nad Peklem,
milost Pekla záře siná,
útěcha, sláva prajediná,
svědomí probuzené Zlem!

Hodiny

Hle, božstvo zlověstné a plné zavilosti,
svým prstem hrozící a řkoucí: *Pamatuj!*
Tvé srdce zděšené si vezmou za ter svůj
již brzo Bolesti se strašnou palčivostí;

těkavé Rozkoše uprchnou k obzorům
jak sylfy do kulís, se scény mizejí-li;
každíčký okamžik ti urve každou chvíli
část slasti, přičenené tvým pozemským dnům.

Pamatuj! zašeptá s jízlivým smíchem v hlase
v hodině vteřina třítisícšestsetkrát.
- A Nyní zabzučí jak hmyz: Jsem Jedenkrát,
můj sosák nečistý ti krve vyssál zase!

Remember! Pamatuj! O, esto memor! (Slyš!
Mé hrdlo kovové zná řeči všeho všudy.)
Minuty, mařivče, jsou hroudy zlaté rudy,
jež nesmíš pustit dřív, než kov z nich vytěžíš!

Pamatuj, čas je hráč, jenž nepodvádí sice,

a přece vyhrává, jak psáno, stůj co stůj.
Den kvapem krátí se, noc dlouží, *pamatuj!*
Hrob žízni; klepsydra se prázdní čím dál více.

Již zazní hodina, kdy Ctnost, tvá panna choť,
kdy božská Náhoda a kdy i Lítost sama,
ta krěma poslední, až tuze dobře známá,
ti řeknou: "Bidáku, je příliš pozdě, pojď!"

Pařížské obrazy

Krajina

Abych své eklogy moh' skládat v čistém slohu,
chci jako hvězdáři mít výhled na oblohu,
a blízko zvoníc pak, jak šťastným sněním svým,
naslouchat hlaholům vpřed větrem neseným.
S rukama pod bradou se budu dívat s výše
na dílny, hřdoucí a žvatlající tiše,
na věže, komíny, ty pyšné stěžně měst,
a nebe, svědčící, že věčnost tady jest.

Je milé vidět mhou, pod kterou vše se trátí,
v azuru večerku a v okně lampu vzplátí,
kouř k nebi vznášet se po celých oblakách
a lunu rozlévat své bledé kouzlo v tmách.
Shlížeje na jara, na léta, na podzimy,
až přijde zima zlá se sněhy únavnými,
zabedním v bytě vchod a okno za oknem
a budu potmě kout své vzdušné zámky v něm.

I budu v duchu snít o modři na obzoru,
zahradách, fontánách, plačících do mramoru,
polibcích, slavicích tlukoucích celý čas
a všem, co v Idyle má nejčistější hlas.
A Vzpoura, za okny vždy marně vztekajíc se,
od mého pulpitu mi neodvrací líce,
neb budu zaujat tou slastnou závratí,
svou vůli Jaro v tmách si vyvolávati,
žár slunce zlatého ze srdce křesati si
a z žhavých myšlenek pak teplo tvořiti si.

Slunce

Když kruté slunce s hůr čím dál víc šípů střílí,
ve městě na střechy a venku na obilí,
já podél baráků na starém předměstí,
kde visí záclony, štít starých neřestí,
v svém šermu urputném se chodím cvičit hbitě,
a ve všech koutech kol rým z čista jasna cítě,
klopýtám slovíčky tak jako dlážděním
a vrážím do veršů, o kterých dávno sním.

Ten otec živitel, jenž každou bledost zmůže,
probouzí na polích jak žízaly, tak růže,
starosti k nebesům žhna odpaňuje hned

a vkládá do mozku úlu sladký med.
Ont' starce s berlami svým žárem omlazuje
a jako panny je, zas zdravé, rozjařuje
a káže růst a zrát žním v srdci dychtícím,
jež, nesmrtelné, chce vždy kvést květem svým.

A když se do měst pak tak jako básník vhrne,
zušlechťí šťastně los i věci nepatrné
a vníká, jako král, bez každé orace,
ve všechny špitály a všechny paláce.

Uražená Luna

Ó Luno líbezná, již ctili naši staří,
má dobrá Cynthio, ty lampo našich děr,
zříš se svých modrých hůr, kde, serail sličných dcer,
houf hvězd tě sleduje v své zbroji plné září,

básníka nad prací se chýlil v potu tváří,
milence na ložích bez hýčkájících per
plát svěžím smalem úst do fialových šer,
či zmije stočené, jak na drnech se páří?

A chodíš, pověz mi, v svém zlatém domině
potají celovat až do rozbřesku dne
dál Endymiona po starodávné skrání?

"Já vidím matku tvou, plod těchto zchudlých let,
jak k svému zrcadlu své těžké roky sklání
a líčí sobě prs, prs, z něhož ssál tvůj ret!"

Rusovlasé žebračce

Rusovlasko drahá mi,
jejíž šaty děrami
zjevují svět bídosti
i sličnosti,

sešlý básník, kterým jsem,
zří v tvém těle nemocném,
plném pih a znamének,
přec mnohý vděk.

Chodíš v těžkých botách svých
jako v lehkých střevíčkách,
vznešená a líbezná
jako princezna,

kdyby místo hadříků,
ani k hloubce kotníků,
nařasený dvorní šat
ti vlál kol pat,

kdyby s krásných nohou tvých,
v místě punčoch dřevých,
zlaté klínky svítily
pro hýřily,

kdyby spadlá ramínka
odkryla nám zlehýnka
dva tvé prsy zářivé
jak zraky tvé,

kdyby se tvé ruce pak,
zdráhaly tě svléci však,
drzé prsty tlukouce
a ženouce,

perly z vody nad křišťál,
znělky, jaké Belleau psal,
ctiteli v tvém zajetí
k cti psané ti,

rýmařící mladíci,
ke tvé chvále básníci,
kradmo po tvém střevíci
se točící,

mnohý panoš, dobrodruh,
mnohý Ronsard, mnohý duch,
hledali by svěží skryš,
v níž v noci spíš!

Počítala bys v ní
polibků co lilií,
mnohý Valois sám tvůj rád
by přijal rád!

Ty však, bloudíc ulicí,
sbíráš drobký hnijící,
před tím oním Véfour'em
třísnící zem,

mžouráš v smutném úžasu
na šperčíky za pás sous,
jež ti nejsem, ač bych rád,
s to darovat.

Běž, má krásko, bez ozdob
vůní, perel, skvostů, rob,
zdobena jen nahotou
a bídou svou!

Labuť

Viktoru Hugovi

I.

Vzpomínám na tebe, vznešená Andromaché!
- Ta říčka, zrcátko, v němž plála velebnost
tvé vdoví bolesti, přes všechn žal tak plaché,
ten lživý Simoeis, jenž kdys tvým pláčem rost',

mou paměť úrodnou oplodnil nenadále,
když jsem se dneska bral přes nový Carrousel.
- Je stará Paříž pryč, vzhled měst se mění stále
a mnohem rychleji než lidské srdce, žel!

Již jenom v duchu zřím ty boudy, co tu stály,
ty dřívky sloupoví a hrubé hlavice,
ty brány, balvany, jež v loužích zelenaly,
a cetky, zářící na dláždě ulice.

Na tomto místě zde stál zvěřinec v tom čase.
Zde kdes jsem ve chvíli, kdy za mizící tmy
pod chladnou oblohou se budí práce zase,
kdy chrlí v klidný vzduch svůj orkán rasovny,

pad' náhle na labuť, jež prchla z klece temné,
a nohou dlanitou trouc suché dlaždice,
vláčela ulicí své peří velejemné.
Do stroužky bez vody zobákem noříc se

a křídla koupajíc si v prachu, lkala v stesku,
v svém srdci jezero, svůj krásný rodný kraj:
"Kdy, vodo, budeš dštít, kdy budeš blýskat, blesku?"
Vidím ji, nešťastnou, fatální divnou báj,

jak ovidiovsky, krk napínajíc dlouze,
v výsměšné obloze bezcitných blankytů
potichu vztahuje svou hlavu v smutné touze,
jako by Bohu cos snad vyřítala tu!

II.

Jak Paříž mění se, tak nic mé smutné snění!
Paláce, lešení, předměstí, brány, val,
vše, všechno se mi tu hned v jinotaje mění,
a moje vzpomínky jsou věru těžší skal.

Před Louvrem tísni mě též jeden obraz známý:
má labuť šílená, svým steskem sžíraná,
směšná a vznešená jak exulanti sami,
a potom také ty, ty Andromaché ctná,

padnuvši z náruče slavného chotě v ruce
zpupnému Pyrrhovi tak jako sprostý skot,
u hrobu prázdného se sklánějící v muce,
ty, Hektorova dřív, teď Helenova chot'!

A pak i černoška, jež schází na úbytě
a blátem cupitá a plaše vyhlíží
zářivou Afriku a palmovníky skryté
za širou stěnou mhy, jež z kalných nebes mží.

A ti, kdo pozbyli, co nezískají více,
kdo v slzách topí se a ssají Bolest svou,
jak dobrou vlčici ji chtivě dumlající!
Hubené sirotky, jež jako květy schnou!

Tak v lese, kam můj duch se utíká vždy znovu,
má stará Vzpomínka jak nárek rohu zní!
Sním o námořnících, zůstavších na ostrovu,
podlehlých, zajatých ... i jiných, blízkých mi!

Sedm starců

(Victoru Hugovi)

Ty město kypící, ty město plné snění,
kde přízrak na chodce i za dne věsí se!
Tím cevstvím olbřímím, jež tepe bez umdlení,
kolují tajemství jak mizy pěnice.

Tak rána jednoho, kdy vlhký vzduch byl měkký,
kdy domy smutných tříd, mhou prodlužované,
v něm zpodobňovaly dva břehy vzduté řeky
a kdy - sám hercův duch, když pyšně kol se pne -

ta kalná žlutá mha dál prostor zalévala,
já, napínaje tu své čivy jako rek,
a mluvě s duší svou, jež bezmála již spala,
šel šerým předměstím, jímž třás' hřmot dvoukolek.

Vtom objevil se mi však jakýs stařec v plášti,
sám hadr, špinavý jak onen mlžný den,
jenž bez svých očí zlých, v nich planul plamen záští,
by zjeven přivolał déšť štedrých almužen.

Jako by ve žluči si smočil zřítelnici,
měl pohled, v němž tuh' mráz, zrak chladný jako led,
a jeho dlouhý vous, jak šavle tvrdě čnící,
tak jako Jidášův svou špičkou trčel vpřed.

Ne ohnut, přelomen, a tvoře svými zády
a svýma nohama tak pravý úhel pak,
měl s holí, doplňkem, jenž patřil dohromady,
podivné vzezření a chůzi, ubožák,

chromého čtvernožce či žida o třech tlapách.
Šel, zabřídaje v sních a bláto ulice,
jako by mrtvé snad byl drtil, v těžkých křápách,
nikoli netečně, spíš nepřátelsky zře.

Av patách šel mu druh: vous, oko, hřbet, hůl, cáry,
vše, dvojník stoletý z týchž pekel, měl tu s ním,
a obě strašidla, tak hrozná svými tvary,
týmž krokem se brala za svým cílem neznámým.

Jakému spiknutí jsem tu byl vydán, Bože?
A jaký krutý los si ráčil se mnou hrát?
Ten stařec zlověstný, před zrakem se mi množe,
se mně pak objevil, čas k času, sedmkrát!

Nechť ten, kdo směje se zde mému nepokoji
a necítí ten strach, co mne jal před nimi,
jen ráčí uvážit, že přes vši sešlost svoji
tí hrozí netvoří se zdáli věčnými.

Zda moh' bych, nezemřev, tak patřit na osmého,
krutého dvojníka, v němž Osud smál se mně,
hnusného Fénixe, syna a otce svého?
- Odvrátil jsem se radš od spřeže pekelné.

Se vztekem opilců, vše se dvakrát jeví,
já domů vrátil se a zavřel za sebou,
žhna prudkou horečkou a trpě bez úlevy,
rozjitřen záhadou a absurdností tou!

Můj rozum marně chtěl se dostat na pevninu,
úsilí jeho tu mařila bouře hned,
má duše tančila, loď bez stěžnoví, v stínu
- po moři strašlivém bez břehů na dohled!

Stařenky

(Victoru Hugovi)

I.

V malebných zákoutích velkoměst plných ruchu,
tam, kde i šerednost se mění v krásnou věc,
vyhlížím, hově tím vždy rozmarnému duchu,
podivné bytosti, přes sešlost milé přec.

Ted' chromé, byly to kdys Lais, Eponiny!
- Ach, milujme je dál, jsou dosud dušemi,
byť křivé, hrbaté a chabé jako stíny!
V suknicích plných děr a v šátcích s třásněmi

se plazí ve větrech, jež krutě bičují je,
cítíce mrazení, když hrčí omnibus,
a k bokům tisknouce své tašky, relikvie,
jež vyšil rebusy či květy dávný vkus.

Cupají komicky, podobny loutkám vskutku,
jak poraněná zvěř se těžce belhají
či tančí mimoděk jak zvonky plné smutku,
na které věsí se zlý Démon potají.

Ač staré, mají přec dvě oči, jehly jasné,
svítící leskem děr, v nichž v noci spí čern vod,
zrak malých dívenek, jenž roztomile žasne
a na vše třípytivé se směje o překot.

Zda jste si povšimli na stařenině rakvi,
že je tak maličká jak dětská častokrát?
Učená Smrt v ten pár dvou podobných si rakví
ukládá zvláštní znak, jímž každý bývá jat,

a mně pak, vidím-li ten vetchý fantom lidský
hemživým obrazem Paříže přecházet,
se o té bytosti, tak křehké, zdává vždycky,
že k nové kolébce se tiše bere vpřed,

leč byl bych, měřictvím se zabýváje v snění,
před nesouladností těch údů přemýšlel,
kolikrát truhlář as to v potu tváří mění
tvar truhly, do které se klade změt' těch těl.

- Ty oči, studně slz, jichž jsou v nich miriady,
kelímky, v kterých byl kov zanechal svůj jas,
chovají pro toho, jež kojil Osud hlady,

v svých tůních tajemných spouští čaromocných krás!

II.

Starého Frascati Vestálka milující,
ta kněžka Thalie, tak slavná v okolí,
jejížto jméno zná jen suflér v hrobě tlící,
ta, již kdys stínilo svým kvítím Tivoli,

ty všechny, všechny mě z té duše opájejí!
Než jsou tu, které slast vždy zříce v bolesti,
žádaly Oddanost o dobrá křídla její:
"Ú Hippogryfe, rač nás v nebe donést!"

Ta, v krutých neštěstích svou vlastní pocvičená,
ta, kterou přetížil zlý manžel tíhou běd,
i ta, ctná Madona, svým děckem probodená,
by mohla ze svých slz tok řeky vytvářet!

III.

Jak já ty stařenky jsem sledovával kdysi!
Z nich jedna, když se s hůr již slunce naklání
a plno rudých ran do barev nebe mísí,
si snivě sedala na lávku v ústraní

a naslouchala tam té ryčné hudbě známé,
jíž sady svažuje sbor dobrých vojáků
a jež v těch večerech, kdy v duchu okříváme,
nalévá hrdinství do srdce měšťáků.

Hltajíc, vzpřímena, pravidel přísně dbalá,
ten válečnický zpěv, jenž s čela hnal jí stín,
jak stará orlice své oko otvírala,
a mramorová skraň se zdála pro vavřín!

IV.

Tak zmatkem živých měst se tiše ubíráte,
stoické, bez žalob na bídu krutých let,
vy matky trpící, vy nevěstky či svaté,
vy, jejichž jméno si kdys šeptal celý svět.

Vy, jež jste bývaly sám půvab, ctnost a sláva,
jste lidem lhostejny a vůbec neznámy!
Teď vás jen opilec svou láskou napadává
a drzý, sprostý kluk se šklebí za vámi.

Vy stíny svraštělé, jež stydíte se žíti,
teď plaše, shrbeny, se ploužíte kol zdí,
a svět vás nezdraví, vy prapodivná bytí,
pro věčnost zralé již mdlé zbytky lidskosti!

Já, který zpovzdáli vás střežím starostlivě,
zíraje na váš krok, žel, plný vratkosti,
tak jako kdybych byl snad vaším otcem, dive,
já tajně okouším však tajných radostí:

vidávám najednou zas vaše vášně kvěsti,
prožívám vaše dny, jak zlý, tak dobrý čas,
mé srdce těší se za vašich hříchů štěstí,
má duše, třpytí se vši vaší ctností zas!

Ruiny, příbuzné, vy hlavy téže výšky!
Já každý večer vám své sbohem dávám všem!
Kde zítra budete, vy Evy s osmi křížky,
jež hrozný Boží spár již tiskne pod tu zem?

Slepci

Jsou hrozní, duše, hled! Jak loutky chodíce,

za chůze nejisté se směšně vznášejíce,
jak náměšičníci vpřed nastavují líce
a hrouží bůhvíkam své temné zornice.

Oči, kde dávno již nic z Boží jiskry není,
dál k nebi zdviženy, jako by patřily;
je není viděti se chýlit na chvíli
a s hlavou svěšenou jít v snívém zamyšlení.

Tak procházejí tu tou nekonečnou tmou,
v níž věčné ticho má svou sestru neplodnou.
Ó město, co tvůj svět kol řve a zpit se šklebí,

až k trýzni roznícen tvým vilným šílením,
já, hled', též vleku se, a tupější jich, dím:
"Co to jen hledají ti všichni slepci v Nebí?"

Jedné kolemjdoucí

Kol mne se vzdouvala a řvala ulice.
Tu náhle, ve smutku, jak pyšná bolest sama,
mě přešla veliká a štíhlá krásná dáma,
houpajíc festonem své dlouhé suknice.

Šla, s nohou sochy, vpřed, jas vznešenosti v líci,
a já ji rozčilen, jak blázen touhou štván,
pil jí z očí, nebes v tmách, jde klíčí uragan,
okouzlující slast a rozkoš zničující.

Blesk, světla... potom noc! - Ó krásko mizící,
ty, která pohledem můj život vzkřísila jsi,
snad tě již nespatřím, leč ve věčnosti, rci!

Kdes jinde! Daleko! Již pozdě! *Nikdy* asi!
Vždyť neznám přec tvůj cíl, ty neznáš můj cíl zas,
ty, kterou bych měl rád, jak jistě tušílas!

Pracující kostlivec

I.

Na stáncích na nábřeží Seiny,
kde spí víc knih jak mumie,
lze v kresbách z anatomie,
jež leží na nich, zaprášeny,

a jimž byl starý umělec, opravdu
zručný, jako vřelý, přes jejich
námět neveselý svým rydlem
dodal Krásy přec,

zřít kostlivce a stáhlá těla,
jak jako sedláci se dřou,
což onu hrůzu tajemnou
tajuplnější ještě dělá.

II.

Chrapouni smutní, co z těch lích,
jež převracíte s urputností,
s vším úsilím svých bílých kostí
a svalů z kůže stažených,

co za žeň zvláštní dobýváte,
trestanci, z kostnic puštění,
a v kterém statku, rcete mi,
to naplnit jí sýpku máte?

Ukazujete nám tu jen
- ó kruté sudby naznačení! -
že příslibený spánek není
nám ani v hrobě zaručen,

že Nicota nás zrádně klame,
že vše, i Smrt, lhouc šálí nás
a že snad věčně, celý čas,
na věky věků, běda, máme

v nějakém kraji neznámém
dál vymrskávat půdu strohou
a zkrvavělou nahou nohou
zarývá t těžký rýč v tu zem?

Soumrak

Hle, večer líbezný, ten přítel zlosynů,
jak spolupachatel se plíží ve stínu.
Nebe se zavírá jak klenba, plno tmění,
a člověk zneklidněn se v dravé zvíře mění.

Ó milý večere, ty, kterého si přál,
kdo nelže říká: "Já dneska pracoval!"
Tot' večer laskavý, jenž ulehčení skýtá
všem duchům zmořeným, jež trápí bolest lítá,
zarytým učencům, když hlava třeští jim,
a zbitým dělníkům, když dojdou k postelím.

Než tu se vzbouzejí zlí běsi, přes den spící,
vířící v povětrí jak sprostí obchodníci,
a zticha vrážejí do oken v uličkách,
kde rozsvěcuje se lstná Prostituce v tmách
a bliká světlem lamp, v něž bije vítr sviště.
Otvírá východy tak jako mraveniště.
A jako nepřítel, jenž k výpadu se zved',
svou tajnou pěšinku si razí dravě vpřed.

Po městě neřesti se drze hemží všade
jak červ, jenž Člověku krm jeho jídla krade.
Chvillemi slyšet je syčení kuchyní,
ryk hlasů z divadel či hudby ze síní.
Šumící kavárny, kde lidé hrou se mámí,
se plní šejdíři a s nimi nevěstkami,
a chytí lupiči bez všeho ostychu
se brzo dají též v svou práci potichu
a budou páčit v tmách dveře a pokladnice,
by mohli pár dní žít a obléc' milostnice.

Ted', za těch krutých chvil, se však, má duše,
vzmuž a zavři pevně sluch těm jekům jako nůž!
Tot' smutná hodina, kdy nejvíc trpí choť.
Posupná temná noc jim v hrdla drápy noří,
a oni končí dny a jdou tmou hrobu vstříc,
plníce chroptěním zdi přísných nemocnic.
Víc jich si navečer, když modré nebe tmí se,
již nikdy nesedne se svými doma k míse.

Většině teplý krb byl ještě neznám však,
většina nežila a již tu zmírá tak!

Hra

V blednoucích lenoškách ženštiny bledých licí,
namalovaných brv a očí fatálních,
pošilhávající a zticha strásající
klínkání kamenu a kovu s uší svých,

kol hracích stolečku bezústé obličejů,
čelisti bez zubu, rty bez vší červeně,
a prsty v horečce, jež křečí stahuje je,
slidící v zářnadrí či v kapsách zmateně,

strop v špíně tonoucí se svícny zašlých září
a řada velkých lamp, jež vrhají svůj svit
na slavné básníky se zachmuřenou tvář,

přicházející sem své poty promarnit,
tot' obraz pochmurný, ježž jedné noci snivé
před jasným pohledem jsem viděl vystávat,
sám sebe vida tu, v té díře mlčelivé,
ve stínu ledově a beze slova stát
a tajně závidět těm lidem vášně lité,
obstárlým nevěstkám smuteční radosti,
a všichni kupčili před mými zraky hbitě,
ta se svým půvabem, ten se svou starou cti!
Mé srdce pojal děs, že závidím tu lidu,
ježž běží k propasti, a zpit svou krví, žel,
by spíše nežli smrt i nejstrašnější bídu
a nežli nicotu i samo peklo chtěl!

Tanec kostlivců

Ernestu Christophovi

Má, skvělá postavou, jak živá přes svou lenost,
s tím párem rukavic, kytkou a šátkem svým,
nedbalost v chování a jistou nenucenost
hubené kokety, nápadné vzezřením.

Kdo viděl na plese kdy tenčí život v kole?
Královsky volný háv, přepjatý na pohled,
spadává na nohu, již svírá, suchou dole,
rozkošný střevíček, půvabný jako květ.

Ryš, naléhající na okraj klíčnic kostí,
jak vilný pramínek, ježž o skálu se tře,
zadání rozechvěn, pln směšné stydlivosti,
truchlivé pŮvaby, ježž světu ukrýt chce.

Ze tmy a prázdnoty jsou její hrozné oči
a lebka, s kvítečky na vrchu temene,
na křehkých obratlích se kymacivě točí.
Ó kouzlo nicoty, tak hrůzně zdobené!

Ti, kteří nechápou, jen tělem opájení,
nesmírnou nádheru lidského kování,
tě karikaturou snad nazvou v rozhořčení.
Mně vyhovuješ však, jsi, Kostro, drahá mi!

Přicházíš pokazit svou mocnou šklebivostí
snad Slavnost Života, ježž trvá na světě?
Či štve snad starý chťič dál ty tvé živé kosti,
k sabatu Rozkoši, bláhovou, pudě tě?

Chceš zahnat v zpěvu strun a v jasném světle sálu
výsměšnou mŕu snů, tvé noci mučící?
Či žádáš, aby snad orgie za přívalu
zchladily strašný žár v tvém srdci zuřící?

Bezdná studnice vši hlouposti a viny!
Ty věčná retorto, ježž překapuješ žal!
Já vidím mřížovím tvých žeber plných hlíny
tu stále hladovou zlou zmijí bloudit dál.

Po pravdě mám však strach, že tvoje krása nývá
nedojde odměny, ježž patřila by jí.
Kdo ze smrtelníků kdy smysl pro šprým mívá?
Příšerná rozkošnost jen silné opjí.

Prízraků plná hloub tvých očí závrať budí
a moudrý tanečník k tvým věčným úsměvům,
v nichž v řadách třicet dva tvé bílé zuby studí,
vždy vzhledne znechucen, hnus dtě stoupat k rtům.

A přec, kdo kostlivce již netisk' k srdci v citu
a kdo se neživil již věci hrobovou?
Co jenom na šatech a vůni záleží tu?

Zhnusení zjevují, že věří v krásu svou.

Kouzelná svůdnice, beznosá tanečnice,
rci jen těm štitivcům: "Ó hloupí pyšnivci,
byť máte líčidel a pudrů plné líce,
páchnete smrtí již! Ó čpaví kostlivci,

odkvetlí krasavci, šviháci hololící,
natřené mrtvoly, svůdníci lysých čel,
rej tance kostlivců, vše rozhoupávající,
vás nese v končiny, jež nikdo neviděl!

Od seinských nábřeží k břehům, jež Ganges vroubí,
smrtný dav se štve a skáče zmdlévaje,
nevida na nebi té Andělovy trouby,
jež zeje výstražně jak tromblon do kraje.

Smrt se ti kdekoli v tvém slunci obdivuje,
věz, směšná Lidskosti, v tvých chtěných posuncích,
a často jako ty se myrhou navoňuje
a ve tvou ztřeštěnost pak mísí svůj zlý smích!"

Láska ke Lži

Když zdálky vidím tě, má netečnice drahá,
za hudby, jejíž tříšť strop zhurta sráží zpět,
jít krokem souladným, jenž cestou zvolna váhá,
a novým pohledem se kolem rozhlížeš,

když pátrám v světle lamp v tvé zabarvené tváři,
s chorobným půvabem v té chvíli v rozkvětu,
v níž ohně večera ti nítí ranní září,
a v očích vábivých jak oči portrétu,

já díím: Je nádherná, má divně svěží čelo!
To pevná památka ji zdobí jako hrad,
a srdce, zhmožděné jak broskev, jako tělo,
je s to již znalecky, vši vášní milovat.

Ach, jsi plod podzimu se svrchovanou chutí,
jsi váza smuteční, slz vyčkávající,
jsi parfum, budící sny o oasách v ssuti,
jsi měkká poduška či košík květin, rcí!

Jsou oči tklivější, já dobře vím to, ony,
jež neskrývají nic ze vzácných tajemství,
etue bez skvostů, falešné medailony,
prázdnější, Nebesa, než, běda, snad jste vy!

Což však tu nestačí tvé zdání, krásko moje,
když těšíš srdce mě, jež prchá před pravdou?
Co jest tu bezcitnost a všechna tupost tvoje?
Masko či okraso, já zdravím krásu tvou!

Já v duchu stále zřím

Já v duchu stále zřím tu vilku na předměstí,
naš milý bílý dům, ač malý, plný štěstí,
sádrovou Venuši a starou Pomonu,
svou nahost halící do houště záhonu,
a slunce, které se tak oslnivě leskle,
když večer za oknem se dívalo přes sklo,
jak oko dokořán na nebi všetečném,
na naše večere, za kterých mlčel jsem,
svou září svícovou nám zlatíc ze západu
šerkové záclony a prostřený stůl vzadu.

Té chůvě

Té chůvě, na kterou jste pro cit žárlívala

a která spí své sny pod drnem jako skála,
té bychom měli snad dát na hrob aspoň květ.
Vždyť mrtví snášejí tak mnoho, mnoho běd!
Když Říjen studený, ten kleštíč starých stromů,
jim vztekla zafíčí kol mramorových domů,
tu musí lidi mít za bezcitné až strach,
že pěkně v teploučku spí doma v peřinách,
co oni, kostlivci, za spánku červy žrání,
bez druhů v postelích a milých povídání,
necítí ve tmě nic než sněhy zimy tát
a dlouhé století den za dnem odplyvat,
a aniž přátelé či jejich živí milí
nahradí cáry stuh, které jim z věnců zbyly.

Kdybych ji uviděl, když syčí polena,
jak u mne na křeslo si sedá, blažena,
kdybych ji zastihl v zlý večer prosincový,
jak si v koutku pokoje si nahrbená hová
a vážná, na chvíli pryč z věčné postele,
mě střeží mateřsky, mne, dítě dospělé,
co jenom mohl bych té zbožné duši říci,
zře z důlků bez očí jí slzy kanout líci?

Mlhy a deště

Ó zimy šedivé a jara zablácená,
omamná období, ó, buďte pochválena!
Zahalujete mi jak rozum, tak i cit
svým mlžným rubášcem a temným rovcem v klid.

V té pláni, v jejichž tmách lká vítr, vpřed se žena,
a v nocích bez konce mdlá korouhvička sténá,
má duše může líp než v teplém máji snít
a křídla havraní k svým letům rozevřít.

Ó doby pobledlé, vy kněžny našich pásem,
nic není sladšího pro srdce chmurných snů,
na které padá sníh od nepamětných dnů,

než vaše temnoty, jež neoživí jaseň,
leč by se jednu noc, již měsíc vane dal,
na lůžku hazardním žal ve dvou uspával.

Pařížský sen

Constantinu Guysovi

I.

On ještě dnes to dopoledne
ten obraz strašné krajiny,
již lidské oko nezahlédne,
před zraky matně září mi.

Náš spánek samým divem žije!
Já z rozmarného nápadu
vtom odstranil z té scénérie
rostlinstvo vzrostlé bez řádu,

a bystrý malíř svého snění,
jsem chutnal ve svém výtvaru
monotonii do umdlení
vody, kovu a mramoru.

Ten bábel schodišť, klenb a arkád,
byl palác konců mizících
a všade plný plných kaskád,
do zlatých mís se řítících,

a katarakty nad chodbami
se oslnivé věšely
křišťálovými záclonami
na bílé stěny z oceli.

Ne stromy, sloupy obklopeny,
dřímaly zticha bazény,
v nichž pyšné nymfy jako ženy
se prohlížely, blaženy.

Modř modrých vod se rozlévala
v růžozelených nábřežích
a miliony mil se hnala
k hranicím světa, záříc v nich.

Byl to svět vzácných drahokamů,
magických vln a širých skel,
oslňovaný spoustou mamů,
jež byl sám v sobě ovrážděn.

Na nebi nyly Gangy tiše,
a klidné, bez vší účasti,
chrly proud svých uren s výše
do dýmákových propastí.

Já, šťastný strůjce těchto kouzel,
sám oceán pak, jak jsem chtěl,
a aniž se mi zkrocen vzpouzel,
pod tunel z šperků zaváděl.

A vše, i černě, vše jasně plálo,
duhové, světlé, samý třpyt,
a moře lesk svůj vsazovalo
ve vykrystalovaný svit.

Než bez hvězd, slunce na blankytu,
nic, co by mohlo ozářit
ty zázraky, jež, plny třpytu,
vyzařovaly vlastní svit!

A nad tím divem plným ruchu
pak stálo - hrozné zjevení,
vše pro vjem zraku, ne však sluchu! -
strašlivé věčné mlčení.

II.

Otevřev oči horečnaté,
já zřel děs svého doupěte
a cítil, zas v své duši klaté,
hrot vší své strasti prokleté.

Mé pendlovky se zhurta jaly
poledních dvanáct odbíjet,
a nebe dštilo svoje kaly
na tento ztuhlý bídný svět.

Svítání

V kasárních dvorech zněl budiček zpívající
a ranní vítr vál na lampy blikající.

To byla hodina, kdy hejno zhoubných snů
napadá na lůžkách jinochy v polosnu,
kdy lampa na dně ní svým nachem odráží se
jak oko krvavé, jež rozmžikáno chví se,
kdy duše, drcena svým tělem tíživým,
urputné zápasy dne s lampou svádí s ním.

Jak usazená tvář, již osušuje vání,
je věcí mizících ve vzduchu zachvívání,
a muž je psaním zmdlen a žena laskáním.

Z komínů začal se tu tam již valit dým.
Nevěstky s mdlými rty a s víčky zmodralými
dřímaly, ubohé, tupými spánky svými.
Žebračky, vlekoucí své prsy mrazivé,
foukaly na uhlí a zkřehlé prsty své.

To byla hodina, kdy ve chladě a kale
bolesti rodiček se horší nenadále.

Jak vzlyk, ježž přeruší z úst vytrysknuvší krev,
protrhl povětrí kohoutí rudý zpěv,
oceán mlh se zved' a zaplavoval domy,
a uvnitř špitálů pak mroucí v bezvědomí škytali,
chroptíce v posledním tažení.
A zhýralci šli spat, svou dřinou zdrceni.

Jitřenka, třesouc se v své růžožluté robě,
šla zvolna po Seině, pusté v té ranní době,
a Paříž, mnouc si již svá víčka zamžená,
se chápala svých děl - jak pilná stařena.

Víno

Duše vína

Zpívala jednu noc v svých lahvích duše vína:
"V skleněném vězení pod rudou pečeti
se, bledý člověče, můj hlas tu k tobě vzpíná
a píseň bratrství a lásky pěje ti.

Já vím, co námahy a co to potu stojí,
co krutých paprsků na stráni třeba je,
než je mi dáno žít a mít tu duši svoji.
Však já též nemíním být nevděčné a zlé.

Vždyť cítím strašnou slast, když padám v šťastné chvíli
do hrdel dělníků zle zbitých pracemi,
a jejich teplá hrud' je hrob mně tuze milý,
kde líp než v chladných tmách mých sklepů spí se mi.

Ach, slyšíš, příteli, znít sladké písně svátků
a tichou nadějí se ve mně ozývat?
Kasaje rukávy, za stolem sedě v chládku,
mě budeš velebit a spokojen se smát.

Tvé ženě znavené se mnou žár v očích vznítí
a tvůj syn nabude svých sil a barev zas,
ten atlet života, sláb, bude ve mně mít
svůj olej, sílící moc svalstva pro zápas.

A v tebe zapadnu jak sémě ambrosie,
již věčný Rozsevač s hůr nebes ráčí set,
by z našich objetí se počla poesie,
jež k Bohu vypučí tak jako vzácný květ!"

Víno hadrářů

Na starém předměstí, v tom labyrintu bláta,
kde lidstvo hemžíc se za svými cíli chvátá,
v červeném světle lamp, v nichž vítr, třesa sklem,
naléhá na oheň a zmítá plamenem,

lze vídat hadráře, jenž chodě hlavou kroutí,
a do zdí vráže je jak básník za své pouti,
nic nedbá bludných psů, svých bídých poddaných,
a duši vylévá, pln slavných plánů svých.

Přisáhá slavnostně a pyšný zákon dává,
zloduchy poráží, oběti pozvedává,

a stoje pod nebem jak pod baldachýnem,
svou ctností zpíjí se v svém srdci nevinném.

Ti lidé, trápení sty trampot v domácnosti,
drcení robotu a stářím bez lítosti
a celí ohnutí pod tíhou odpadků,
jež Paříž vyvrhla po koutech ve zmatku,

jdou domů, páchnouce jak sudy hadry svými,
po boku s přáteli v zlých bitvách zbělelými
a s vousem visícím jak prapor plný ran;
před nimi tyčí se les květných slavobran,

a oni, vítězni - ó kouzlo okamžiku! -
za hlučné orgie trub, bubnů, slunce, křiku
tu přinášejí čest a slávu národu,
jenž jásá, láskou zpít, vstříc jejich průvodu!

Tak valí víno vpřed, sám Paktol jasuplný,
tím Lidstvím ubohým své zlatonosné vlny;
skrz hrdlo člověka hrdinství hlásá v dál
a svými dary pak nám vládne jak ten král.

Bůh, chtěje uspat zášť všech bídnych mroucích vskrytu,
Bůh stvořil spánek kdys, jat výčitkami citu,
a Člověk doplnil jej Vínem, drahým všem,
a Víno po Slunci je Božím dítětem!

Víno vrahovo

Má žena leží mrtva, díky!
Jsem volný, mohu popíjet.
Když jsem se vracel bez sou zpět,
mučila mě vždy svými křiky.

Jsem znova šťasten jako král;
vzduch hůr je čistý, nebe jasné...
- To rovněž bylo léto krásné,
když jsem k ní první láskou vzplál!

Té žízni, co mě mučí, zvíře,
by bylo k míru potřebí
víc vína, nežli které by
moh' pojmout její hrob v té díře.

Já srazil jsem ji do studně
a celé její lemování
jsem pro jistotu shodil na ni.
- Čas zapomenout dá snad mně!

Ve jménu přísah plných vznětů,
jichž není s to nás pranic zbýt,
řka, že se chci s ní usmířit
jak v dobách naší vášně v květu,

jsem na ní vymoh' schůzku zas.
Byl večer, cesta temná byla,
a ona přišla, pobloudilá!
On je kus blouda v každém z nás!

Ač na ní bylo znát již léta,
přec byla hezká dosavad,
a já ji měl až příliš rád,
a tak jsem řek': "Jdi z toho světa!"

Mne nemohou tu pochopit!
Z těch opilečků tupohlavých,
kdo hodlal za svých nocí tmavých
kdy z vína rubáš urobiť?

Ta necitelná, tupá cháska,
tak jako stroje jdoucí jen,
nemohla poznat ani den,
co je to vskutku pravá láska

s průvodem kouzel tajemných,
pekelných stonů, hrůzných křiků,
lahviček jedu, slz a vzlyků
a hřmotu pout a kostí v nich!

- Jsem volný, sám zde stojím zase!
Dnes budu podle chuti pít;
pak, bez výčítky, na mol zpít,
si lehnu na zem, kde jen dá se,

a budu jako fena spát.
Byť mi vůz kole s s obručemi,
nacpaný štěrkem nebo zemí,
či vyšinitý vagon snad,

rozdrtí mozek vinné hlavy
či přetne v samé půli břich,
já vždy si budu tropit smích
jak z Ďáblovy, tak z Boží slávy!

Víno samotářovo

Nic, pohled svůdnice, tak podivného jasu,
jenž tiše klouže k nám jak bílý paprsek,
spouštěný lunou s hůr do třesoucích se řek,
když chce v nich vykoupat svou nonchalantní krásu,

poslední peníze, jež v prstech svírá hráč,
polibek vtiskáný hubenou Adelinou,
či tóny sonaty, jež lichotně se linou
tak jako vzdálený tmou nesoucí se pláč,

nic, láhvi hluboká, nesnese přirovnání
k těm ostrým balzámům, co plodný břich tvůj sehrání
pro srdce básníka, jež sucho zkrušuje.

Ty vléváš do něho zas mládí s nadějemi
- a hrdost, bohatství všech bédných na té zemi,
jež k Bohům vítězným nás připodobňuje.

Víno milenců

Dnes prostor skví se, všade svěží!
Bez ostruh, bez uzd, bez otěží
pojď odjet v sedle na víně
vstříc feérické krajině!

Jak andělové žhavých lící,
horečkou trópů zkoušející,
pojď v modrém jitru bez mraků
vstříc vzdálenému přízraku!

Za letu měkce kolébání
na křídlech moudré vichřice,
v témž třeštění a horování

bok po boku si plujíce,
prchněme, sestro, bez prodlení
do samých rájů mého snění!

Květy zla

Epigraf k odsouzené knize

Čtenáři, zvyklí bukolice,
prostřáčci vkusu střídmeého,
toť kniha ducha vilného,
nečtěte radši v ní již více.

Nevycvičení v rétorice
u Ďábla, kněze lstivého,

nepochopíte ničeho,
jen výstředníka ve mně zříc.

Kdo, aniž dáš se okouzlit,
jsi s to však shlédnout do propastí,
čti, nechť si zvykneš rád mě mít;

zvídáva duše, plná strastí,
jež hledáš ráj svůj, lituj mě! ...
- Sic prokleji tě potupně!

Záhuba

Jak vzduch, jenž, nehmotný, se nedá nahmatat,
se vlní kolem mne zlý Démon v zběsilosti;
já, dýše, cítím jej v svých slabých plicích plát
a hříšný věčný chtič v nich nítit bez milosti.

Jelikož dobře zná mou lásku k Umění,
tvar nejsvůdnějších žen si osvojuje zhusta
a pod sty záminek, pln svého šálení,
hanebným lektvarům navyká moje ústa.

Tak v tmách, kde nade mnou již nebdi Boží zrak,
zbitého únavou mě provází pak
pláněmi Nudy zlé, pustšími nad savany,

a v oči zděšené mi metá plameny
zbrocené oděvy, zející živé rány
a nástroj Záhuby, vždy zakrvácený!

Mučednice

Obraz neznámého mistra

Uprostřed flakonů, brokátů tkaných v zlatu
a různých svršků smyslných,
rozkošných obrazů, soch, navoněných šatů,
bohatých, nařasených plíh,

ve vlahém pokoji, kde jako ve skleníku
fatální povětrí je mdlé,
kde kytka vydává ston posledního vzlyku,
mrouc ve své rakvi skleněné,

vylévá na polštář bezhlavé tělo ženy
jak řeka čerstvou rudou krev,
již plátno sytí se jak palouk vysušený,
jenž dlouho čekal na zálev.

Podobna přízraku, tmou v noci plozenému,
jenž oči k sobě poutá nám,
s hromadou vrkočů a šperků diadému,
jež tvoří její pyšný rám,

spočívá na stolku jak blatouch žlutá hlava,
a z očí v sloupu prchá mhou
jak soumrak mátožný mdlý pohled do bělava,
nevzhatý žádnou myšlenkou.

Bělostný nahý trup, rozvalen bez ostychu,
vydává v lůžku na pospas
osudnou nádheru a tajnou, skrytou pýchu
přírodou darovaných krás.

Na lýtku zůstala jak upomínka živá
růžová punčocha se stkvít,
a podvazek se s ní jak tajné oko dívá,
vrhaje démantový svit.

Podivný, zvláštní vzhled té samoty i ženy
s tou nyvou lící dráždivou,
a jak jsou její trup a hlava rozloženy,
odkrývá lásku strašlivou,

zločinné radosti tajuplného ritu,
hry pekelného laskání,
z nichž radovali se zlí andělové vskrytu,
v záhybech záclon schování.

A přec, když zhlížíme to křehké rámě její,
pás, útlý jako vzpjatý had,
a boky s kyčlemi, jež příliš ostře čnějí,
přec zdá se mladou dosavad!

- Zda pootevřela svou duši jítřící se
a smysly nudou soužené
vstříc smečce žádostí, jež hladem vztekaly se,
bloudíce ve tmách, šilené?

A zda ten krutý muž, ježž živa, přes laskání,
nemohlas uspokojit přec,
na těle bezvládném a svolném k všemu přání
ukojil chtíč svůj nakonec?

Rci, bídna mrtvolo, a když tě potom trna
zved' za tvrdý cop v závratí,
zda na ledový chrup, ty hlavo hrůzopláná,
poslední sbohem vtiskl ti?

- Bezpečno před smíchem posměvačného lidu,
před všetečnými úřady,
spi, divně stvoření, spi v pokoji a klidu
v svém hrobě plném záhady!

Tvůj choť je ve světě, a tvar tvůj nesmrtelný
potichu nad ním, spí-li, bdí;
on, jak teď jemu ty, ti bude jistě věrný,
vždy pouze tvůj až do smrti.

Lesbos

Kolébko římských her a řeckých rozkošností,
Lesbe, tak slavný sny svých nocí jako dnů,
jež zdobí polibky, mdlé, plné horoucnosti,
se žárem paprsků a s chladem melounů,
kolébko římských her a řeckých rozkošností,

Lesbe, kde polibky jsou jako vodopády,
jež vrhají se v hloub bez všeho zděšení
a pádí za nářku a klokotavé vády,
tajemné, bouřlivé a plné hemžení,
Lesbe, kde polibky jsou jako vodopády,

Lesbe, kde vzájemně se Fryné přitahují,
kde na nejtišší vzdech se echo ozývá,
věz, roje hvězd se ti jak Pafu obdivují,
má proč být Venuše na Sapho žárliva,
Lesbe, kde vzájemně se Fryné přitahují,

Lesbe těch nocí mdlých, jež horkostí jsou známy,
v nichž - planá rozkoši! - si ve svém zrcadle
laskají tělem žen vděk dospělosti panny
se zraky, jež jim žhnou, do důlků zapadlé,
Lesbe těch nocí mdlých, jež horkostí jsou známy,

necht' Platon mračí zrak v své přísné hrdopýše,
usmíříš nebesa přemírou laskání,
rozkošný ostrove, vladaři sladké říše,
a stálým hledáním za miliskování.
Necht' Platon mračí se v své přísné hrdopýše!

Usmíříš nebesa mukami bez úlevy,
jež jsou již souzena všem srdcím dychtivým,
toužícím mimo svět, nám známý, za úsměvy,

kdes v jiných nebesích se mihnulšími jim.
Usmíříš nebesa mukami bez úlevy!

Ach, který bůh by, tě chtěl soudit, Lesbe drahý,
a zavrhnout tvou skrář, tak zbledlou tíhou děl,
když neodvážily ty jeho zlaté váhy
spoušť slz, cos potoky do moře odváděl?
Ach, který bůh by tě chtěl soudit, Lesbe drahý?

Co dí nám zákony, nechť bezpráví či práva?
Ó panny vznešené, vy archipelů cti,
váš kult je ctihodný jak jiný, buď mu sláva,
a láska na peklo či nebe nemyslí.
- Co dí nám zákony, nechť bezpráví či práva?

On Lesbos vybral si tu ze všech právě mne, mne,
k slavení tajemství svých panen kvetoucích,
a já již v mládí žil té mysterii temné,
ve které temný pláč se mísí v divý smích.
On Lesbos vybral si tu ze všech právě mne, mne,

a já to od těch čas již hlídám na Leukatu
jak bystrooká stráž, jež ve dne v noci bdí,
číhající na brigu anebo na fregatu,
jež v dálkách na nebi se svými tvary chví,
a já to od těch čas již hlídám na Leukatu,

chtě zvědět, zdali je to moře přece milé
a jednou zvečera za temných vzlyků skal
vyplaví na Lesbos, jenž odpouští hřích chvíle,
mrtvolu Sapho, té, jež vydala se v dál,
chtě zvědět, zdali je to moře přece milé,

Sapho, té básnířky, mužatky, milovnice,
sličnější Venuše bledými skráními.
Blankytné oči zmoh' zrak černé zřítelnice,
vsazený v temný kruh vyrytý strážněmi
Sapho, té básnířky, mužatky, milovnice!

- Sličnější Venuše, jež je tak zbožňována,
nad světem pnoucí se a dštící jas a třpyt
své plavé mladosti na starce Okeana,
jenž je svou vznešenou a krásnou dcerou zpít.
Sličnější Venuše, jež je tak zbožňována!

Sapho, jež zemřela ten den, kdy rouhala se,
kdy dala, hanobíc kult nových obřadů,
své tělo panenské, žel, v celé jeho kráse
na pospas pyšnivci, jenž ztrestal proradu
Sapho, jež zemřela ten den, kdy rouhala se.

A od té doby to tak Lesbos lká, pln hoře,
a přes pocty, jež svět mu vzdává zpěvem svým,
se denně opájí za noci rykem bouře,
vrhaným k nebesům skalnatým pobřežím.
A od té doby to tak Lesbos lká, pln hoře!

Prokleté ženy

V pasvitu nvyých lamp dumala Hippolyta,
sníc v měkkých polštářích o strašném laskání,
po kterém ležela na lůžku jako zbita,
když bylo strhalo plášť nevinnosti s ní.

Hledala pohledem, zkaleným po vichřici,
oblohu čistoty, jež prchala jí v dál,
podobna poutníku, stáječícimu líci
k modrému obzoru, jímž se byl ráno bral.

Proud slz, jenž stékal jí z mdlých očí bílou skrání,
zdrčenost, ztrnulost a výraz chlipnosti,
pár paží, složených jak pár dvou marných zbraní,
vše bylo ozdobou té křehké sličnosti.

U nohou, pokojná a plna slasti snivé,
ji hřála Delfína svým žhavým pohledem
jak šelma, střežící svou kořist, již si dříve
již poznamenala svým strašným silným klem.

Ta kráska svalnatá, před něžnou klečíc, skvělá,
srkala s rozkoší již víno triumfu
a chtivě, dychtivě se nad ní nakláněla,
chtíc milý tichý dík snad sklidit s jejích rtů.

Hledala ve zraku té oběti své touhy
bezhlesý, němý zpěv, zpívaný radostí,
a vděk, vděk vznešený a nekonečně dlouhý,
ježž víčko jako ston přes svoje brvy dští.

- "Mluv, Hippolyto, mluv! Co tomu říkáš? Nuže?
Již chápeš, srděčko, že nemáš nabízet
k posvátné oběti své křehké první růže
prudkému vanutí, jež může zničit květ?

Mé něžné polibky, tot' vážky bez vší tíhy,
průhledná jezera zvečera hladící,
polibky milenců však hloubí hrozné rýhy
jak káry těžkých kol či kola s radlicí.

Najedou na tebe jak hrubý potah v zvůli,
dobyťci spřežení s kopyty bez citu...
Má sestro, srděčko, mé vše, ty moje půli,
rač zvednout ke mně tvář, své oči z blankytů!

Za jeden pohled tvůj, jenž tiší všechny strasti,
ti, Hippolyto, hned, v té chvíli pozvednu
závoje s mocnějších, tajuplnějších slastí
a ukolébám tě do nekonečných snů!"

Tu Hippolyta k ní však zvedne mladé líce:
- "Já nejsem nevděčna své drahé Delfíně,
ničeho neželím, jen trpím, strachujíc se,
tak jako po noční hrůz plné hostině.

On na mne padá strach se strašlivými stíny,
s černými zástupy bloudících strašidel,
jež s cesty rády by mě svedly na písčiny,
rudými obzory kol obkličené, žel!

Rci, dopouštíte se snad nepřistojných činů?
Vysvětli, můžeš-li, ten děs, co zakouším!
Když zveš mě andělem, já hrůzou vždycky hynu,
a přece cítím zas svá ústa tihnout k tvým!

Nepatří na mne tak, ty pouto všech mých citů,
ty, kterou miluji, má sestro zvolená,
byť jsi jen nástrahou, již peklo strojí mi tu,
začátkem prokletí, jež postihnout mě má!"

Delfína, hodivši svou hřívou s temným vlasem,
jakoby dupajíc po delfské trojnožce,
jí s okem fatálním však řekla pevným hlasem:
"Kdo jenom před láskou o pekle mluvit chce?

Buď proklet na věky ten snílek pobloudilý,
jenž první na světě chtěl ve své tuposti,
jat marným problémem, jež nelze dovést k cíli,
milostné lichotky slučovat s cudností!

Kdo jest tak bláhový, že hodlá spojovati
v mystickém akordu stín se žářem, noc s dnem,
ten nikdy nebude si choré tělo hřáti
v tom slunci růžovém, jež láskou jmenujem'!

Běž hledat ženicha a dej, když se ti líbí,
své srdce panenské v plen jeho laskání;
přineseš mi sem zpět, zděšena, želic chyby,
svá ňadra plná ran po krutém sápaní.

Jednomu pánu tu lze jenom sloužit cele!"

To dítě, roníc žal, však vzkřiklo zdrceně:
"Já cítím, jako by mi propast zela v těle,
a touto propastí je vlastní srdce mé!

Jak prázdno hluboké, jak sama sopka žhavé!
Nic, běda, neztiší tu stvůru kňučící,
nic neuhasí žár té Eumenidy dravé,
jež krutě do krve je pálí smolnicí.

Nechť naše záclony nás zavřou mimo žití
a sladká únava dá srdci v míru spát!
Já chci se, Delfino, v tvých řadrech utopiti
a v klíně naléztí jak v hrobě svěží chlad!"

- Žalostné oběti s neúrodnými klíny,
kráčejte, kráčejte svou cestou do pekel!
A vnořte se v tu hloub, kde všechny lidské viny,
mrskány orkánem, jenž v nebi nevzešel,

vřou v zmatku, duníce jak bouře plná vády.
Ó, spějte, mátohy, za cíli žádostí;
vám nikdy nebude lze ukojití hladu,
a váš trest zrodí se pak z vašich radostí.

Ve vašich jeskyních svit slunce nezasvítí.
Miasmy, proudící rozpukanými zdmi,
v nich svými pasvity tak jako lampy svítí,
pronikající vás hroznými parfumy.

Truchlivá neplodnost vašeho mlkování
vám kůži napíná a žízeň nití jen,
a vichr žádostí, jenž bouří bez ustání,
vám tělem lomcuje jak starým praporem.

Daleko od světa, bludné a zavržené,
kříž krážem pouštěmi jak vlci běhejte!
Svůj osud tvořte si, vy duše nezřízené,
a před nekonečnem svých niter prchejte!

Prokleté ženy

Jak stádo ležice na zlatožlutém písku,
k mořskému obzoru zrak točí v zasnění,
a nohy lnoucí blíž a ruce lnoucí v stisku,
jsou plny sladkých mdlob a trpkých mrazení;

se srdcem vzníceným svou dlouhou důvěrností,
jdou jedny ke chlumlům, kde zurčí bystřiny,
a šeptajíce si jak děti o věrnosti,
vnikají do houštin a mizí pod stíny;

a druhé, sestersky, v snách sklánějíce hlavu,
kráčeji skalami plnými zjevení,
kde svatý Antonín zřel jako vřelou lávu
dvě řadra nachová vřít za pokušení;

dál jsou tu ty, co v tmách, jež louče prosvětlují,
těž za svých horeček zvou jako spasný lék
do starých pohanských, dnem opuštěných slují,
ó Bakchu, tišíci žal dávných výčitek;

co nosí škapulíř na milostivém těle
a v dlouhých šatech bič, na konci samý suk,
a mísí v lese kdes za noci osamělé
pot božských rozkoší a slzy litých muk.

Panny a běsové, zrůdy a mučednice,
velící duchové, skutečnost tupící,
jež, v zbožné chlipnosti o nekonečnu sníce,
hned máte šťastný smích, hned pláč zas na líci,

má duše sestoupila do pekel vaší trýzně,
já, sestry, želim vás, tak jako rád vás mám,

pro vaše bolesti a nekončící žízně,
pro urny lásky té, již srdce kypí vám!

Dvě hodné sestřičky

Jsouť Zhýralost a Smrt dvě milé krasavice,
jež hýří pocely a kypí plny sil
a jejichž čistý klín pod cáry trpí sice,
než přes vší námahu nic nikdy nezplodil.

Kletému básníku, jenž nedbá o dědice,
d'áblovu miláčku, jenž k stáru chud tu zbyl,
nejeví lupanar a hrob v svém loubí více
než kout, jenž výčitkou vždy opomíjen byl.

Rakev a alkovna, bohaté rouhavostí,
jak hodné sestřičky, jež něžně hýčkají,
nám strašné rozkoše a slasti skýtají.

Kdy mě již zahrabeš, zloruká Zhýralosti?
Kdy, Smrti, přijdeš ty, sokyně jejích vnad,
na ztuchlou myrtu jí svůj cypřiš vroubovat?

Krvavé zřídlo

Mně mnohdy připadá, že krev mi stříká znic
jak zřídlo nějaké, jež tryská vzlykajíc.
Já dobře slyším ji, jak plna šumu pění,
a marně hmatám si po ráně, které není.

Tak jako ohradou se městem žene čpíc,
z kamenů dláždění ostrovy dělajíc,
konejšíc vyprahlost všech tvorů po žíznění
a barvic přírodu svým proudem do červeni.

Já dovolával se vín obluzujících,
chtě, aby uspala na chvíli děs v mé duši.
Žel, víno bystří jen jak oči, tak i uši!

Já v lásce hledal sen, v němž zapomenu bych;
žel, mně je láskou již jen pelech hřeby stlaný,
s to pouze napájet ty necitelné panny!

Alegorie

Je širokošíjí ta žena s krásnou lící,
v svém víně nedbale si vlasy smáčejí.
Milostné pařáty i špeluňkový jed
o žulu kůže se jí otupují hned.
Směje se Zhýralství a vysmívá se Smrti,
těm stvůrá, jejichž pěst - jež dopadajíc drtí -
vždy za svých zhoubných her přec šetří majestát,
jímž hrdě pyšní se to tělo pevných vnad.
Jak bohyně, když jde, jak sultánka, když leží,
v slast věří se žárem mohamedánských kněží
a v náruč, v níž se jí dmou ňadra o překot,
zve svýma očima snad celý lidský rod.
Ví, panna neplodná, a nutná pro běh světa,
že krása, která je v tom jejím těle vkleta,
je přerokošný dar, jenž po vší mrzkosti
nakonec dobude přec pro ni milosti.
Nic stejně o Pekle, jak o Očistci neví,
a tak, až přijde den, kdy Noc se před ní zjeví,
pohlédne Smrti v tvář jak novorozeně
- bez každé výčitky i zástě jdouc vstříc tmě.

Beatrice

Uprostřed pustého, zežehnutého kraje
já kdysi, přírodě si v slzách nařikaje
a ze své myšlenky si dýku dělaje

a v srdce zvolna si ji zabodává,
jsem v pravé poledne vtom zočil nad svou hlavou
zlověstný černý mrak, věštící bouřku dravou,
nesoucí na křídlech houf bésů neřestných,
jak skřítků zvědavých a nestoudných a zlých.
Začali si mě hned prohlížet s chladnou lící,
a já jak zvlouny, na blázna zírající,
je viděl znamení si dávat vzájemně
a tiše šuškat si a krutě smát se mně:

- "Ach, podívejme se na karikaturu tu,
Hamletův bědný stín, zjev plný jeho rmutu,
a vlasy ve větru a nerozhodný zrak.
Ach, zda ten vyžilec, ten nuzný ubožák,
ten tragéd bez místa, ten hlupec není k pláči,
chtě, když svou úlohu hrát umělecky ráčí,
zpíváním o žalech, kterými trpí, bloud,
potoky, květiny, orly a cvrčky jmout,
a dokonce i nám, nám, vinným jeho pády,
vřeštivě přednášet ty svoje patirády?"

Má pýcha, vznešená tak jako pohoří,
ční nad křik démonů tak jako nad bouří.
Já mohl odvrátit svou svrchovanou hlavu,
jen kdybych nespátřil v tom jejich vilném davu
- proč neustalo jen hned slunce ve svitu? -
svou kněžnu s očima, jímž rovných není tu,
jak mému soužení se krutě směje s nimi,
častujíc je sem tam sprostými laskáními.

Proměny Upírovi

Ta žena, jako had na roštu zmítající se
a ňadra v korsetu si dráždící o kostice,
chrčila ze svých úst dvou jahodových rtů
proud těchto horkých slov se čpěním mošusu:
- "Ó, já mám vlhké rty a znám se v dovednosti,
jak všeho svědomí se člověk v lůžku sprostí.
Vysuším každý pláč na prsech vítězných
a starcům vyloudím na tváři dětský smích.
Ten, kdo v mé nahotě mě zhlédne bez závoje,
má ve mně nebesa, lunu a slunce svoje.
Já tolik z rozkoše, můj drahý znalče, znám,
že v tom, když v náručí již muže objímám,
či dávám zubům v plen svá ňadra v slastné chvíli,
cudná a nestoudná, slabá a plná síly,
jsou s to v té posteli, vši vášní zemdlelé,
se pro mne zatratit i sami andělé!"

A když mi vyssála již morek ze všech kostí
a já se stočil k ní, pln děsné ochablosti,
chtě vděčně zlíbat ji po jejich něžnostech,
neviděl jsem tu nic než hnisek slizský měch!
jat hrůzou, zavřel jsem hned oči v rozechvění,
a když jsem po chvíli je pootevřel zření,
ležely na místě té loutky, z níž šel strach,
jež měla na pohled spoušť krve v zásobách,
jen zbytky kostlivce, jež v zmatku kmitající
skřípaly jako štít či jako korouhvice,
houpané sem a tam zlým víchrem na tyči,
když v zimě za noci v tmách náhle zařící.

Cesta na Kytheru

Mé srdce, svobodně se těšíc z volných chvil,
kroužilo kolem lan, podobno štěstím ptáku.
A koráb kolísal pod nebem bez oblaků
jak anděl, kterého den sluncem opojil.

Co to, ten ostrov tam, co z moře trčí temně?
- Toť kythera, dí nám, ten z písní slavný kraj,
kde staří mládenci kdys mívali svůj Ráj.

A hled'te, dnes je to jen kousek bídné země.

- Tajemný ostrove milostných slavností!
Nad tvými vodami se spoustou hořkých tůní
stín staré Venuše se vznáší v těžké vůni
a duše napájí láskou a nyvostí.

Ostrove s myrtami a květy pučícími,
nadšeně vzývaný, slavený lidem vším,
kde vzdechy srdcí v mších nad sadem růžovým
se nesly pomalu jak kadidlové dýmy

anebo předlouhé hrdličí vrkání!
- Nyní je Kythera jen nejplanější plání,
pustinou plnou skal a plnou skřehotání.
Než jedna zvláštní věc do očí padla mi.

To nebyl starý chrám, ten stánek houštinatý,
kde kněžka mladistvá, pro kvítí nadšená,
šla, žářem tajemným v svém těle pálena,
vstříc vánkům vanoucím si rozhrnujíc šaty;

když chvíli vítr nás tak blízko břehů nes,
že vyrušovali jsme ptáky plachetnicí,
poznal jsem ve věci trojhranou šibenici,
odrážející se jak cypřiš od nebes.

A dravci, sedíce tam na své hrozné píci,
plenili viselce, a jak byl zetlelý,
svůj zobák nečistý jak nástroj z oceli
hroužili do všech děr té jeho trosky tlící.

Na místě očí měl dvě díry, ubožák,
a z břicha padal mu proud střev až na kolena,
a cháska katanů, svým hodem rozlícena,
jej svými zobáky i miškovala pak.

Na zemi motal se a běhal, s mordou vzhůru,
houch chtivých čtvernožců, které též trápil hlad,
a prostřed největší se vztekal jako kat
ve středu pacholků, než začne svoji turu.

Tys, synu Kythery tak krásné oblohy,
tys tuto pohanu však snášel, stále tichý,
jako trest za svůj kult se všemi jeho hříchů,
které ti nedaly spát v hrobě, ubohý!

Ó, směšný viselče, mne stejná hoře moří!
Vida tvé údy vlát, já cítil v závratí
tak jako zvracení k svým zubům stoupati
předlouhý hořký tok svých dávných starých hoří,

já cítil, chudáku s tak drahou vzpomínkou,
před tebou škubání všech zobáků a chrupů
divokých pantherů a krkavců a supů,
kdys s chutí plenících tu bídnou schránku mou!

- Obloha zářila a moře bylo stálé.
Mně všechno černalo a krvavělo, žel,
a tak jsem srdce pak již od té chvíle měl
v ten symbol vhaleno jak v rubáš neustále.

Já na tvém ostrově se shledal, Venuše,
jen se šibenicí s mým obrazem, žel bohu!
- Ach, dej mi, Pane, sil a odvahy, ať mohu
bez hnusu zpytovat srdce a tělo své!

Amor a Lebka

Usedl zhurta Amor sobě
Lidstvu na lebku,
smích na tom trůně si z ní robě,
pln zlých pošklebků.

Bubliny fouká v bujném štěstí,

a ty počnou let,
tak jako by se chtěly vznést
nad pozemský svět.

Křehoučká koule v světlé kráse
stoupá do mračen,
a pustí duši, rozplývá se
jako zlatý sen.

Po každé z bublin slyším v pláči
lebku tiše dít:
"Ach, kdy se ti již přece zráčí
tu hru ukončit?"

Co rozptyluješ ústy v mžiku
na prach povětřím,
je mozek, stvůrný vražedníku,
má krev s masem mým!"

Vzpouřa /Revolta/

Zapření svatého Petra

Co říká asi Bůh těm kletbám svého lidu,
jež k jeho Serafům se nesou den co den?
Jak tyran, jenž je mas a vín již nasycen,
zpit naším rouháním, on usne vždycky v klidu.

Změť stenů mučených a popravovaných
zní možná opojně, když v chór se spolu spojí;
vždyť nebe přes vši krev, co jeho rozkoš stojí,
je stále hladové, vždy znova lačno jich!

- Ó Kriste, vzpomeň si na Olivetskou horu!
Tys kleče v důvěře Jej prosil za vzlyků,
a On se v nebi smál za hřmotu hřebíků,
jež kati vbíjeli v Tvé tělo tvora tvorů.

Když viděls žoldáky a dívky z kuchyně
na Tvoje božství plít za hulákání davu,
když cítils pronikat hrot trnů zvolna v hlavu,
kde záříc sídlila vždy Lidskost jediné,

když tíže strašlivá již zlomeného těla
natáhla najednou Tvé paže k prasknutí
a skrání zsinanou pot s krví kanul Ti,
když se Tvá nahá hrud' všem za terč nabízela,

vzpomínals na ty dny, tak krásné, zářící,
kdy přišel s věčný slib na zemi vyplnití,
kdy šlapals po cestách, jež byly samé kvítí,
klusaje vítězně na tiché oslici,

kdy, v srdci statečném pln naděje a síly,
jsi zmrskal kupčičky a učitelem byl?
Nevnikla, dřív než ji hrot kopí prorazil,
v Tvou hrud' snad výčitka za onu hořkou chvíli?

- Já jistě opustím rád tento svět, kde, žel,

sen svého bratra čin již dlouho nenachází.
Kdo mečem bojuje, od meče vždycky schází!
- Když zapřel Ježíše ... on Petr pravdu měl!

Abel a Kain

I.

Abelův rode, jez, pij, žij si,
Bůh k tobě vlídným zrakem zří,

ty, Kainův, který nehodný jsi,
se bahnem plaz a bídě mří!

Abelův rode, Serafinu
tvá oběť pod nos libě čpí!

Ty, Kainův, který smýváš vinu,
skončí se kdy tvé útrapy?

Abelův rode, hled' ty sady!
Tvůj skot a lány jsou sám vděk.

Ty, Kainův, tobě kňučí hlady
jak staré feně žaludek!

Abelův rode, tul se doma,
uprostřed svých si břicho hřej!

Ty, Kainův, mrzni, jektej rtama,
v tmách, šakale, se zimou chvěj!

Abelův rode, množ se s chutí!
Tvé zlato též se množí dál.

Ty, Kainův, dej si zajít chuti,
i kdybys v srdci jak chtěl plál.

Abelův rode, rosteš, žravý,
tak jako lesní štěnice!

Ty, Kainův, vláčeš bez únavy
své děti prachem silnice.

II.

Abelův rode, přijde chvíle,
že dodáš mrchou půdě hnůj!

Ty, Kainův, musíš dál v svém díle,
neskončil ještě úkol tvůj!

Abelův rode, vládl s dosti,
meč zmožen kyjem vypad' tí!

Ty, Kainův, vystup na Výsosti
a svrhni Boha v závratí!

Litanie k Satanovi

Ty, jenž všech andělů jsi hezčí, všeho znalý,
ty Bože zrazený, pro něhož není chvály,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ó kníže vyhnanství, ty, jemuž křivdí svět,
jenž, zmožen, silnější se vždycky zvedneš hned,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jenž vše dokážeš, ty Králi temné říše,
jenž léčíš nešťastné, žal lidských smutků tiše,

měj, soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jenž i pariům, zlou leprou hloďaným,
Ráj dáváš okoušet ze samé lásky k nim,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jenž jsi se Smrtí, svou starou silnou milou,
kdys zplodil Nadějí, tu vílu pobloudilou,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jenž máš pro psance ten hrdý klidný vzhled,
s nímž zatracuje lid kol popraviště, bled,

měj, soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jemuž znám je kout, kout jenom tobě známý,
kde žárlivý Bůh skryl své pyšné drahokamy,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jehož jasný zrak zná tajné zbrojnice,
kde davy kovů spí, v své tmy se hroužíce,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jenž bdě zakrýváš svou širou dlaní strže,
když náměsíčník jde, na kraji střež se drže,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jenž jsi opilci, když kůň mu zdeptá hřbet,
s to vrátit kouzelně hned jeho pružnost zpět,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jenž, chtě člověku, když trpí, popřát míru,
jsi lidí naučil mísit ledek a síru,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty lstivý spřeženče, jenž značíš, milý k nim,
bezcitným Kroisům tvář svým černým znamením,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty, jenž rád vkládáš v zrak a srdce mladé panně
jak lásku k hadříkům, tak zbožnou úctu k ráně,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ty berlo vyhnanců, ty lampo učenců,
příteli viselců a druhu spiklenců,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Ó pěstouně všech těch, jež v černém hněvu laje
Bůh Otec vypudil z niv pozemského ráje,

měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!

Modlitba

Ó, buď ti, Satane, na věky chvála chval
na hůrách nebeských, kdes jednou kraloval,
i v hloubkách pekelných, kde, zmožen, sníš v té době!
Dej, aby sedla si má duše po bok tobě,
až ti Strom Moudrosti své větve zelené
tak jako nový chrám nad hlavou rozklene!

Smrt

Smrt milenců

Budeme mít lůžka vůní stlaná,
divany, hroby pro pár našich těl,
a na policích kvítí nevidaná,
zpod hezčích nebes, jež náš zrak kdy zřel.

Pár našich srdcí, zbytkem žárů plana,
se promění v pár svící širých čel,
jež odrazí nám světla spárovaná
ve hládi duchů, dvojčat zrcadel.

V mystický večer s růžomodrou bání
si vyměníme jedno zablýskání
jak protáhlý vzlyk, zničící loučením.

A pak se zjev! v dveřích Anděl jarý
a vzkřísí znova jemným prstem svým
zamžená zrcadla a mrtvé žáry.

Smrt chudých

Tot' Smrt, jež konejší a pro niž dá se žítí,
cíl všeho života, jediná naděje,
jež jako elixír v nás novou sílu nítí,
že jdeme do noci, byť srdce slabé je!

Tot' v bouři, vichřici, blescích a hromobití
mdlý jas, jenž bliká v tmách, co chvíli mizeje,
tot' krčma, věhlasná pro dobré živobyti,
kde lze jíst, pít a spát a kde se okřeje.

Tot' Anděl laskavý, jenž v dralných prstech chová
dar čarodějných snů pro snění stále nová
a stele postele všem chudým po dnech zlých.

Tot' Boží proslulost, špiž plná tajemnosti,
tot' měšec žebráků, vlast nuzných od věčnosti,
tot' brána dokořán do Nebes neznámých!

Smrt umělců

Kolikrát ještě mám mráz cítit na zádech
a líbat, obludo, to sprosté čelo tvoje?
Co, toulci, ztratím ran, než jedna střela moje
zasáhne přírodu v těch jejích tajích všech?

Budeme stravovat svou duši v úkladech
a rozbijeme v nich víc hodně těžké zbroje,
než v hrůze zvedneme dvě kalné oči svoje
k té Stvůře, jejíž chťíc nám vzlyky plní dech.

Jsouť, kteří nenašli svůj tajný Idol dole,
a tito sochaři, na kterých hanba lpí
a kteří tlukou se do prsou nebo lbi,

jen v jedno doufají, ó temný Kapitulo!
Že Smrtí, plující jak nové slunce tmou,
jim květy mozku všem přec jednou rozkvetou.

Konec dne

V mdlém světle klenby zatažené,
bez smyslu, samý křik a spěch,
se nestydatý Život žene.
V té chvíli, kdy se v obzorech

však pozvedne noc milostivá,

jež tiší hlad a vůbec vše
a vše, i samu hanbu skrývá,
dí Bášnik sobě: "Konečně!"

Můj duch a tělo v rozechvění
vzývají vroucně mír a klid.
Se srdcem plným smutných snění

se chci již naznak položit
a do tvých černých záclon skrýt,
ó Tmo, ty zdroji osvězení!"

Sen zvědavcův

Věnováno F. N.

Těž míváš bolesti, jež blaží nitro tvoje,
a vzbouzíš mínění: "Tvor citů obludných!"
- Já měl jsem před sebou den smrtelného boje.
V mé duši dychtivě se v nepořádku líh'

strach, touha, naděje a pocit nepokoje.
Čím víc se tenčil proud mých sutek osudných,
tím byla trpčejší a sladší trýzeň moje;
mé srdce vymklo se ze světa zálib svých.

Já stál tu jako hoch, jenž chtiv je podiváné
a klne zácloně, jež zraku v cestě stane...
Pak chladná pravda přec jen ukázala se.

Nic jat jsem vydechl a ráno zčervenale
mě obklopovalo. - Ach, to je tedy vše?
Opona zvedla se a já jsem čekal dále.

Cesta

Maximu du Camp

I.

Hoch, do mědirytin a do map zahleděný,
má vesmír za větší než tužby jeho let.
Jsou velké obzory, ve světle lampy zřeny,
a v očích vzpomínky, jak malý je ten svět!

Tak, s hlavou v plamenech a srdcem plným hoře,
vyjdeme jeden den do dálky stíhat svod
a kolébáme pak po sladkém rytmu moře,
co v nás je bez konce na konečnosti vod:

Ten, šťasten, utíká své vlasti s kletbou hany,
ten svému domovu, jenž znechutil se mu,
a jiný, astrolog, v zrak ženy zadívaný,
své Kirké tyranské záhubných parfumů.

Nechtěje ve zvíře být změněn nenadále,
objetí prostorů a světél vzdává se,
a chlad, v tvář mraze jej, a žár, v tvář zas jej pále,
mu stopy polibků s ní smažou po čase.

Jen kdo jde, aby šel, je však ten poutník pravý;
se srdcem lehounkým jak balon na pohled,
neprchá osudu, když není vybíravý,
a aniž ví kdy proč, vždy jenom říká: "Vpřed!"

Ten, jehož touha má tvar oblak za bouření
a jenž, jak nováček sny plné strašných děl,
sní sny o rozkoších, jež barvu stále mění
a o nichž lidský duch nic nikdy neslyšel !

II.

Ach, hrůza, tančíme jak koule nebo káči!
Zvědavost nedává nám pokoj ani v snech,

a krutě mučíc nás, sem tam nás stále vláčí
jak Anděl bez citu, mdlé slunce štvoucí v běh.

Tě zvláštní náhody, kam stěhuje se meta,
a ježto není jí a může všude být,
kam člověk pospíchá jak blázen krajem světa
v nezdolné naději, že najde přece klid!

Náš duch je trojštěžník, jenž hledá lkarii.
Na můstku bouří hlas a volá: "Napni zrak!"
A v koši, šílený, se jiný křiče zpíjí:
"Toť láska... štěstí... čest!" Je to jen skála však!

Ten každý ostrůvek, co strážník ohlašuje,
je jedno z Eldorad, Ráj sudbou slíbený,
a Obrazotvornost, jež tu svůj hod již snuje,
nalézá v záři dne jen výspu s kameny.

Ubožák, zhlédnuvší se v chimérickém kraji!
Má, zpitý námořník, jenž zřel běh Amerik,
po jejichž přízraku se vody hořčí zdají,
snad v poutech do moře být hosen za svůj křik?

Tak tulák, když se tmou a blátem cesty krade,
zvedaje vzhůru nos o skvělých rájích sní
a svoji Capuu zří, očarován, všade,
kde, záříc v brlohu, mu svíčka zasvítí.

III.

Podivní poutníci, co ušlechtilých bájí
vám čteme ve zracích, jak moře hlubokých!
Otevřte paměti, ty schránky, kde se tají
zářivé klenoty z etherů, hvězd a tich.

Toužíme cestovat jak bez větru, tak páry!
Znuděným, přejte nám, nám, věžňům, opory
a v duše, napjaté jak plachty na stožáry,
nám vpust'te vzpomínky za rámem s obzory!

Nuž, co jste viděli?

IV.

"My cestou viděli jsme
bezpočet hvězd a vln, i zrádných úskalí,
a přes spoušť krutých ran, jež nepředvíдали jsme,
nejednou jako zde jsme nudou zivali.

Lesk slunce na moři fialového plání
a lesk měst v západu nám zažehaly všem
ve smutném srdci vždy jen nepokojné přání
se vhroutit do nebe se svůdným reflexem.

V nejhezčích krajinách a městech cizích světů
se nikdy netajil vděk plný záhad těch,
co z oblak náhoda nám vykouzluje vletu,
a nás pak trápil stesk po nových radostech!

Smyslný požitek dodává chtíči síly.
6 chtíči, starý pni, ty, slastí mrvený,
tvé větve, zatím co ti kůra tvrdnouc sili,
se blíže ke slunci pnou svými rameny!

Porosteš, strome, dál jak cypřiš, jenž vždy raší?
- My nasbírali vám přec velmi pečlivě
pro lačný památník hrst kreseb, bratří naši,
mající za krásné jen to, co z dále je!

My pozdravovali háj bůžku s noscem v tváři,
trůn, samý drahokam, jenž svítí s večerem,
a palác, jehož lesk do nejdelšího stárí
by u vás boháči byl nedostižným snem.

Nádherné obleky, z nichž přecházejí oči,
a ženy, jimž se chrup a nehty barvou stkví,
a kejklíře, jimž had se kolem těla točí:"

V.

A dál? Co dál, co dál?

VI.

"Ó bratři bláhoví!

Abychom hlavního tu neopomínali,
nám všude - ačkoli jsme nehledali jich -
na žebří osudném se stále naskýtal
odporné pohledy na nesmrtelný hřích.

Tak žena, nadutá a hloupá, sprostá služka,
jež vážně, bez studu a bez smíchu se ctí;
muž, tyran, chlípík, žrout se směšnou tváří bůžka,
služebník služby své, proud v stoce neřesti;

kat, jenž se raduje, a mučedník, jenž vzlyká;
kvas, jenž, pln veselí, je krví kořeněn;
jed moci bezmezně, jenž ničí ukrutníka,
a lid, jenž vzývá bič, i když ho bije jen;

rozličná vyznání, jak naše, všechna pravá,
jež nebe zlézají svou vírou jedinou,
a Svatost, jež svou slast si v žíních vyhledává
jak starý rozkošník v svém lůžku s peřinou;

a Lidstvo tlachavé, jež se svým duchem zpíjí,
a stejně šílené, co stojí tento svět,
křičící na Boha v své vzteké agonii:
"Ó Ty, mně podobný, můj Pane, budiž klet!"

A menší hlupáci, šílenství milovníci,
prchnuvší Osudu odvážně ze stáda
a v mocném Opiu svou spásu hledající!"
Hle, věčné hlášení, jak váš svět vypadá!

VII.

Je hořké poznání, jež člověk s cesty získá!
Ten malý svět, vždy týž, nám zítra, včera, dnes,
vždy všude zjevuje náš obraz bídy zblízka:
děsivou oasu v strašlivé poušti kdes!

Jít? Zůstat? Můžeš-li? Než máš-li, vyraž směle!
Ten prchá, ten je tich, chtě oklamati Čas,
žel, velmi bdělého a lstného nepřitele!
Jsou běžci, které nic - byt' leti jako d'as,

tak jako bludný Žid a jako věrozvěsti -
nic nezachrání, loď ni vagon, před sítí,
co má ten síťovník, tak rychlý na neštěstí.
A jsou, kdo v kolébce jsou s to ho zabítí.

Až jednou tlapou svou nám šlápne na hřbet zbitý,
můžeme doufat i zavolati: "Vpřed!"
Jak druhdy do Číny, my, oči v dálky vpity
a vlasy ve větru, jak poutník v květu let

vesele vstoupíme na černou plachetnici
a mořem temnoty se dáme kolébat.
Ó, slyš ty hlasy tam, tak sladce zpívající:
"Sem, kdo má Lotosy a jejich vůni rád!

To zde se sklízí ty čarodějné plody,
jež v srdci krutý hlad již dlouho budi vám;
ó, pojd'te mámit se na naše věčné hody
tím libým odpůldnem, jež nekončí se nám!"

Po známém přízvuku my poznáváme stíny;
sbor našich Pyladů k nám ruce vztahuje.
"Pluj srdce zchladit si k své Elektře!" dí jiný,
ta, před níž klekávals, zpit klín ji celuje.

VIII.

Je hořké poznání, jež člověk s cesty získá!
Ten malý svět, vždy týž, nám zítra, včera, dnes,
vždy všude zjevuje náš obraz bídy zblízka:
děsivou oasu v strašlivé poušti kdes!

Jít? Zůstat? Můžeš-li? Než máš-li, vyraž směle!
Ten prchá, ten je tich, chtě oklamati Čas,
žel, velmi bdělého a lstného nepřítele!
Jsou běžci, které nic - byť letí jako d'as,

tak jako bludný Žid a jako věrozvěsti -
nic nezachrání, loď ni vagon, před sítí,
co má ten síťovník, tak rychlý na neštěstí.
A jsou, kdo v kolébce jsou s to ho zabítí.

Až jednou tlapou svou nám šlápne na hřbet zbitý,
můžeme doufati a zavolati: "Vpřed!"
Jak druhdy do Číny, my, oči v dálky vpity
a vlasy ve větru, jak poutník v květu let

vesele vstoupíme na černou plachetnici
a mořem temnoty se dáme kolébat.

Ó, slyš ty hlasy tam, tak sladce zpívající:
"Sem, kdo má Lotosy a jejich vůni rád!